

UȘI ÎN UȘĂ

 . . . aici în această dimineață. Mă gândeam la timpul în care am venit în Flagstaff de—de prima dată. A fost cam, cred, cam acum treizeci și opt de ani, poate patruzeci. Eu vorbeam despre a urca dealul. Nu era zăpadă, dar micuțul meu Model-T abia putea urca dealul. Putea merge cu treizeci de mile pe oră, dar asta însemna cincisprezece în *această* direcție și cincisprezece în *această* direcție, voi știți, pe unele dintre aceste drumuri care le aveam aici. Și era destul de . . .

² [Un frate pe platformă spune, „De ce nu ne dai poezia aceea de Ford?”—Ed.] Frate Carl! [„Vă rog.”] Nu. El îmi spune despre o mică poezie care am scris-o odată, despre Fordul meu. Nu este un loc bun să o spun, Frate Carl.

³ Astfel, suntem foarte recunoscători. Și eu am avut atât de multe mărturii frumoase în această dimineață, auzindu-le de la acești frați, am întâlnit pe unii dintre oameni.

⁴ Și era acest lucrător care doar ce a vorbit aici, un frățior Spaniol care i-a dat . . . timpul băiețelului să cânte. Nu a fost asta minunat pentru un glas de șase ani? Doamne, cel mai frumos glăsuț pe care l-am auzit vreodată, pentru un băiețel așa.

⁵ Acum, acest frate, frații au uitat asta, dar el ține o adunare aici în orașul vostru. Cred că este jos la biserica lui Dumnezeu, sau Adunările lui Dumnezeu? [Fratele spune, „Adunarieni.”] Adunările lui Dumnezeu, la Adunările lui Dumnezeu. Și sunt sigur că ei ar aprecia a voastră—prezența voastră. Cât durează adunarea, frate? [„Până duminică.”] Până duminică. [„Duminică seara.”] Până duminică seara. [„Avem o cântăspirație deseară.”] Domnule? [„Avem o cântăspirație deseară.”] Cântăspirație deseară. Acum sunteți toți invitați cordial să veniți la această adunare. [„La șapte-treizeci.”] Șapte-treizeci, în seara aceasta. Și unde se află biserica, frate? [„113 West Clay.”] Ne spui te rog unde este? [„113 West Clay.”] 113 West Clay Street, chiar aici în orașul Flagstaff. Și—și eu sunt sigur că voi veți . . .

⁶ Băiețelul este cu tine? [Fratele spune, „Nu.”—Ed.] Nu, tăticul lui va cânta. Tu cânti, nu-i așa? Păi, aceasta-i bine, am înțeles-o chiar bine, pentru o dată. Păi, asta-i foarte rar să vezi asta; dar este, de obicei, dacă există un talent în familie, îl preia de la—de la restul din ea, mă gândesc. Astfel ei au . . . [„Totul a început în post și rugăciune, Frate Branham.”] Postind și rugându-te, acum asta este—este foarte frumos.

⁷ Acum, știți, dacă America, toată la un loc, dacă toate familiile noastre Americane ar fi așa, ei bine, ei ar concedia toate forțele de poliție. Mileniul ar fi început, nu-i așa? Am fi chiar

în prima ligă atunci. Așa este. Toată moartea ar dispărea, toate bolile, întristarea, toate dezamăgirile, și noi am fi cu Cristos.

⁸ Astfel, suntem fericiți, și aud toate aceste mărturii bune! Și am avut privilegiul să-l întâlnesc pe Fratele Earl, pentru prima mea dată. Și—și seara trecută am vorbit cu soția lui, și—și ea a fost chemată și vindecată, de câteva ori, în adunări; a spus, că la ultima adunare ea a fost pe platformă.

⁹ Astfel, ne face puțin, cumva puțin cu simțul umorului. Eu nu mi-am amintit de Fratele Earl, deși eu am dat mâna cu el pe undeva. Și—și eu ședeam la fereastră, seara trecută, căutând după el să vină sus. Și un om mare înalt a venit sus, purta o mustață neagră. Am spus, „Iată-l că vine.” Și atunci când. . . Billy, fiul meu, a zis, „Oh, nu,” a zis, „acela nu este Fratele Earl. El este mult mai tânăr decât omul acela.” Și așa că apoi am ajuns să o întâlnesc pe sora Earl aici, aseară, și am avut privilegiul să fiu în casa lor drăgălașă aici în oraș.

¹⁰ Acesta este un loc frumos. Întotdeauna vreau să îi spun *flagpole* în loc de Flagstaff, sus pe vârful dealului de aici, vedeți. Și, eu vă spun, dacă este cineva aici din Texas, acum voi vă laudați. Am plecat din Tucson, ieri, cam șaptezeci și doi sau șaptezeci și cinci, pe undeva pe acolo, și sus aici azi de dimineață îmbrăcat cu un palton. Vedeți, ce au în Texas, avem în Arizona, nu-i așa? Așa este. Suntem chiar aici.

¹¹ Și acest timp de părtășie. . . Bătrânul Doctor Bosworth, un prieten de-al meu, mulți dintre voi poate l-ați cunoscut pe Fratele Bosworth. El era unul dintre cei mai sfinți bătrâni. Și el mi-a spus odată, a zis, „Frate Branham, știi ce este *părtășia*?”

Am zis, „Cred că da, Frate Bosworth.”

¹² A zis, „Sunt doi inși într-o corabie, așa că ei trebuie să împartă puțin.”

¹³ Astfel iată ce este părtășia, noi luăm și dăm, împărțim unii cu alții; cu Fratele Carl Williams, toți ceilalți, Fratele Outlaw. Oh, unul dintre primii oameni din Arizona care a sponsorizat vreodată una dintre adunările mele, a fost Fratele Jimmy Outlaw, și am fost frați de suflet încă de atunci. Și suntem foarte fericiți pentru voi toți, pentru lucrătorii și frații pe care-i întâlnim pe aici. Nu am timp să dau mâna cu fiecare, cum mi-ar place, dar este o părtășie unde venim împreună.

¹⁴ Asta îmi amintește de—de convenția din Phoenix. Am avut privilegiul, de când au început filialele, să—să ajut la organizarea filialelor și să vorbesc în ele. Și este singura organizație la care aparțin, și nu este o organizație. Este doar un organism care lucrează printre oameni.

¹⁵ Și dacă unii dintre voi oamenii de aici în această dimineață, care—care nu aparțineți la această părtășie, a acestor Oameni Creștini de Afaceri, Evanghelia Deplină, lasă. . . dacă voi credeți

și veți lua cuvântul meu, acesta este unul dintre cele mai bune grupuri de oameni. Și—și pentru frații slujitori, nu este împotriva bisericii voastre, este pentru biserica voastră. Vedeți, este modul lor de a plasa în—în biserică.

16 Tocmai s-a întâmplat să mă uit în jur la această doamnă drăgălașă de aici care tocmai a cântat acea cântare cu câteva momente în urmă. Am auzit multe încercări ale acesteia, dar doamna aceea avea un glas care putea să o ducă bine, știți, fără să o scârțâie, așa. Mi-a plăcut asta atât de mult, doamnă, a fost foarte, foarte frumoasă. Au spus că este soția unui lucrător de aici. Și, frate, ar trebui să o pui să îți cânte în fiecare seară până adormi, așa ar fi foarte frumos, foarte frumos. Sa cântat foarte frumos. Am apreciat-o.

17 Și, în această dimineață, îmi amintește cumva de o mică—o mică poveste. Că, mie—mie îmi place să vânez și să pescuiesc, și acela este unul dintre motivele pentru care sunt aici în Arizona, deci, este să merg la vânatoare și la pescuit. Și îmi place. Și așa că eram la pescuit odată în New Hampshire.

18 Și eu cred că am o mulțime de parteneri aici la care le place să pescuiască, atât la bărbați cât și la femei, vedeți. La toți ne place.

19 Și am avut un cort mic de tabără pe care l-am cărat sus de tot, deasupra unde, voi știți acei inși, un pic cam greoi sau ceva, nu ar putea urca acolo. Și acolo erau mulți din acei, buni, păstrăvi de pârâu, și bruni, coadă-pătrată, păstrăvi de piatră. Oh, ei sunt plini, afluenții aceia mici coboară afară din vârful munților în New Hampshire. Și păstrăvul mic, poate paisprezece, de șaisprezece țoli lungime, foarte mulți! Și eu doar. . . Mergeam acolo și îi prindeam, doar pentru plăcerea de a-i prinde și să le dau drumul. Dacă omoram unul, atunci—îl mâncam pe acela, îl aduceam înăuntru.

20 Astfel am avut ceva din această salcie de elan care creștea, și—și de fiecare dată când îmi lansam undița. . . aveam o mică Royal Coachman. Eu lansam acolo cu ea, trăgeam cu ea împrejur la o grămadă de salcie. Și m-am gândit, „Ei bine, eu voi lua o secure și voi urca acolo, în această dimineață, și—și voi ciopli salcia aceea de elan jos, ca să nu-mi agăț linea în ea.” Oh, m-am uitat înapoi sub un mic vechi. . . ca un baraj de castor, și ei doar stăteau acolo, doar așteptând ca acel Coachman să ajungă la ei. Acum, toată noaptea. . . Eu spuneam, „mi-au intrat în păr” dar eu nu am destul păr în care să intre ei acum. Astfel aveam. . . Eu doar. . . ei doar cum ei—cum ei îi priveau. Și astfel am urcat acolo, în dimineața aceea, am luat această secure mică veche, și am tăiat această salcie de elan. Și am avut trei sau patru, urma să îi pregătesc pentru micul dejun, și să vin înapoi. Și eu nu sunt un bucătar prea bun. Și astfel i-am spus soției mele că nu puteam

fierbe apa fără să o pârljolesc, așa că știți că ar fi un mod destul de prost de a găti.

²¹ Astfel, pe drum înapoi, acolo era o bătrână mamă de urs și doi pui, și ei au intrat în cortul meu mic. Și când vine vorba de ceva făcut bucăți, voi nu știți cum lucrurile ar putea fi făcute bucăți până când nu lăsați un urs să intre în cort. El, nu este ce ei distrug. . . adică ce mănâncă ei, este ce distrug. Aveam o sobă mică, această sobă mică ciobănească acolo înăuntru, și se urcau pe această sobă mică și doar săreau în sus și-n jos, să audă țeava zângănind, și ca să o zdrobească în bucăți, voi știți. Și când am venit sus, eu aveam o pușcă mică ruginită .22 așezată acolo, dar eu aveam această secure în mână.

²² Și, voi știți, când am ajuns sus, bătrâna mamă a fugit într-o parte, și a început să gângurească la puii ei. Și un pui a urmat-o, în regulă; dar celălalt ședea, un ins mititel. În Mai, știți, doar ce ieșise. Avea spatele tot arcuit spre mine, așa. Și m-am gândit, „Ce face el?” Ei bine, atunci ea s-a uitat la mine. Și eu m-am uitat după un copac, doar ca să văd—cât de aproape era, căci te pot zgâria, voi știți, când e vorba de cei micuți. Și, ei, nu-i puteți convinge să nu o facă, vedeți. Astfel am urmărit-o puțină vreme pe bătrâna mamă, știți. Ea continua să gângurească, și să facă gălăgie, cumva ca o pasăre. Ar trebui să știi cum sună una. Astfel ea a continuat să gângure pe acel pui, și acel pui nu a vrut să vină.

²³ Ei bine, mă gândeam la pușca mea. Și m-am gândit, „Nu, dacă eu aș alerga înăuntru acolo și aș apuca pușca aceea, dacă aș împușca-o pe bătrâna mamă, aș lăsa doi orfani în pădure,” și nu am vrut să fiu vinovat de lucrul acesta. Și, în plus, ea repezindu-se, acel douăzeci-și-doi ar fi cumva mic, voi știți. Și uneori nu trăgea, trebuia să o declanșez de trei patru ori ca să o fac să tragă. Așa că mă gândeam, „Ei bine, eu mă voi urca în acel pom de acolo, dacă ea pornește încoace. Voi urca sus acolo în pom, îmi iau o nuielușă și doar îi lovesc peste nas.” Nasul lor este foarte gingaș. Și ei doar țipă, apoi coboară, voi știți, și vă lasă în pace. Așa că mă gândeam, „Voi urca în acel pom.”

²⁴ Dar curiozitatea celui ins micuț, oh, ședea în felul *acesta*. Și m-am gândit, „Ce face?” Astfel am continuat să mă strecor în jur, privind-o pe ea, știți, îndepărtându-mă puțin, și apropiindu-mă de pom, căci ea continua să gângure la acel pui. Astfel m-am îndepărtat puțin mai departe, și știți ce a făcut acel ins micuț?

²⁵ Acum, mie îmi plac flapjacks, sau clătite, eu cred că voi le numiți, pe aici. Jos în Sud, noi le numim flapjacks. Și eu nu mă prea pricep să le fac, dar cu siguranță mă pricep să le mănânc. Și, știți, eu am fost un Baptist. Mie nu-mi place să stropesc; mie într-adevăr îmi place să le botez, să torn într-adevăr melasa pe ele. Așa că aveam o cutie de melasă, cam *atât* de înaltă, așezată

acolo, o gălețușă mică de jumătate de galon pentru flapjacks-urile mele.

²⁶ Și acel ins mic, voi știți, la urs îi place dulcele, oricum. El a deschis acea găleată de melasă. Și ședea acolo cu acea lăbuță cam așa de largă. Și o avea sus în brațele lui, și doar își băga piciorușul în jos, și lîngea în felul *acela*, voi știți. Așa este. Și își lîngea acea limbuță. Și am început. . . Și dacă aș fi avut un aparat de fotografiat, mi-ar fi plăcut să vă fi arătat asta în această dimineață, să fi văzut doar. Și acolo era el, punându-și piciorușul jos acolo, și lîngând în felul *acela*. Și am strigat, „Pleacă de acolo,” așa. Și nu m-a băgat deloc în seamă, și doar a continuat să lîngă așa. A sorbit toată gălețușa aceea, vedeți.

²⁷ Și am strigat la el așa, s-a întors în jur și s-a uitat la mine așa. Nu își putea deschide ochii, era așa de plin de melasă, știți. Peste tot pe ochi, burtica lui, cât se poate de plin de melasă! Și apoi, după o vreme, s-a clătinat într-o parte și a alergat acolo la mama lui. L-au dus acolo sus în tufișuri și au început să-l lîngă. Lor le era teamă să se așeze la găleată, dar puteau să-l lîngă pe el.

²⁸ Și am spus, „Dacă acela nu este un tip al unei bune, adunări penticostale; doar se umple de atâtea lucruri bune, dulci, ei se duc afară, și cineva ling de pe asta. Aceea este o adunare adevărată de părtășie. Acum noi doar venim în felul acesta, să ne punem mâinile în găleată, fiecare din noi, drept sus până la cot, din binecuvântările lui Dumnezeu. Și eu sunt sigur că voi veți afla aceasta la trezirea care este jos la Adunările lui Dumnezeu, care sunt în desfășurare acolo acum. Domnul să vă binecuvânteze.

²⁹ Am spus în Phoenix, zilele trecute, o mică. . . Sper că nu a sunat a sacrilegiu, referitor la o mică glumă despre un lucrător care a urcat pe platformă în fiecare dimineață, timp de douăzeci de ani, continuu, predica douăzeci de minute, și apoi încheia, și astfel nu puteau înțelege de ce era așa. Și astfel, într-o dimineață, el a predicat cam patru ore. Și—diaconii l-au chemat înapoi, și—și au zis, „Păstorule, noi chiar te iubim.” Au zis, „Noi—noi credem că mesajele tale sunt minunate.” Și au zis, „Noi știm, ca și comitet de diaconi, te-am urmărit și te-am cronometrat, exact douăzeci de minute în fiecare duminică dimineață.” Și au zis, „În dimineața asta au fost patru ore.” Au zis, „Chiar nu înțelegem.”

³⁰ A zis, „Am să vă spun, fraților.” El a zis, „În fiecare dimineață, când mă duc să predic,” a zis, „când mă chemați la platformă, eu iau și îmi pun sub limbă una din aceste bomboane Life Savers. Și,” a spus, „în douăzeci de minute, când acea Life Savers se termină” a zis, „Eu—eu—eu am terminat,” a zis, „știu că este timpul să închei.” Și a zis, „Greșeala din dimineața asta a fost că am luat un nasture.”

³¹ Carl Williams, Jewel Rose, frații și prietenii mei foarte apropiați, s-au dus în centru zilele trecute, și au cumpărat un nasture cam *atât* de mare ca să mi-l dea, și, dar eu nu îl am în dimineața aceasta. Astfel, noi suntem recunoscători să fim aici.

³² Acum, îl cunoaște cineva de aici pe Doctor Lee Vayle? Eu nu cred... poate nu. El era un predicator Baptist, Doctor în Divinitate, și el și-a obținut licențele. Era un profesor la liceu, la început, și este un om foarte bun, erudit. Și benzile mele cu *Cele Șapte Epoci ale Bisericii*, le-am trimis lui, ca să le gramaticeze. Pentru că, vechia mea Kentucky-ană „hit, hain't, și tote, și carry, și fetch,” aceea nu merge bine pentru oamenii care citesc cărțile, astfel el urma să o gramaticeze pentru mine. Și apoi, după ce a terminat, a trimis-o înapoi de două ori, pentru mai multe declarații. Ceea ce, cartea merge la tipar acum, după vreo trei sau patru ani.

³³ M-a întrebat, a spus, „Pot să scriu o carte, doar comentariile mele?”

Și am spus, „Ei bine, este în ordine, Frate Lee.” Și m-am gândit...

³⁴ Atunci el a spus, „Îți voi spune ceva.” A spus, „Nu ca să fie vândută; dăruită.”

Am spus, „Ei bine, atunci, sunt sigur că este în regulă.” Vedeți?

³⁵ Și astfel ei aveau o sponsorizare, de vreo zece persoane care o sponsorizau, care i-a costat cam o mie cinci sute de dolari, cred, înțeleg, pentru zece mii de exemplare. Și așa că noi—le-am primit, totul a ieșit din presă acum câteva zile, și noi am primit doar două sau trei, ieri, și Billy le-a adus. Și ele sunt—ele sunt dăruite. Acum, eu nu am citit-o niciodată, eu nu știu ce a spus. Dar eu sunt... Aceasta este prin credință. Dar eu sunt sigur, dacă v-ar place să aveți una, dacă ne veți scrie, vă va fi trimisă, gratuit. Vedeți? Și este intitulată *Prophetul Secolului Douăzeci*.

³⁶ Și apoi am observat în poza de aici, din fața cărții, mulți dintre voi aveți această fotografie, desigur, și ați văzut—O, acolo este unde Îngerul Domnului a fost fotografiat la Houston, Texas, dar ei au tăiat o parte din Acesta.

³⁷ Apoi eu văd aici în spate. Și câți de aici au fost vreodată la una dintre adunări, să vedem? Cred că practic toți ați fost. Mă auziți spunând, de multe ori, „Acea umbră atârnă asupra cuiva.” Acum, vedeți, dacă faceți o afirmație, și nu este adevărul, Dumnezeu nu va avea nimic de-a face cu asta. Știți că Dumnezeu nu este asociat în minciuni, ci El susține doar ceea ce este adevărat.

³⁸ Astfel când El i-a spus lui Moise, când El l-a întâlnit în spate acolo în pustie, în Stâlpul de Foc, în spate în acel rug aprins, apoi când El a scos pe acei oameni afară, și aceia care l-au urmat pe

Moise afară pentru călătorie, apoi El a coborât pe Muntele Sinai, același Stâlp de Foc, și a adevărit că ce a spus Moise era adevărul.

³⁹ Acum, Dumnezeu va face asta. El o face întotdeauna. Astfel această Lumină *aici*, desigur, noi O asociem cu Dumnezeu, pentru că El are aceeași natură și tot ce a făcut El când El era aici pe pământ.

⁴⁰ Atunci cu asta, spun „Această persoană de aici, eu văd că tu ești umbrată de moarte, o umbră întunecată.” Câți, mulți dintre voi ați auzit asta spus! Ei bine, aici chiar recent într-o adunare, era cineva curios, a vrut să vadă dacă ei ar putea fotografia asta, când a fost spusă. Astfel ei. . . Era o doamnă care stătea aproape, și acest om avea un aparat de fotografiat. Și am spus, „Această doamnă care stă aici, este D-na. *Cutare-și-cutare*,” ori ce este. Am zis, „Ea este umbrată de moarte, dar ea are cancer.” Și chiar atunci el a făcut fotografia, pentru că era aproape. Și acolo era aceasta, vedeți, acel cancer negru al morții, cu glugă atârna asupra femeii. Și atunci Duhul Sfânt a vorbit din nou. . .

⁴¹ Acum, când ei au pus aceasta în carte, ei au avut-o tăiată afară, astfel ei au pus doar aceasta aici până când vor face o altă ediție a cărții. Și iată de ce veți vedea acea foaie liberă acolo. Cred că *The Voice Of Healing* au fost cei care au tipărit cartea.

⁴² Și acum este absolut gratuită. Și sponsorii înapoi aici în spatele cărții, care au pus o mie cinci sute de dolari în asta, doar ca să o facă publică, ca publicul să le citească. Deci, este gratuită, și este o cârtică frumoasă. Și nu știu care este conținutul, nu am citit-o; Tatăl știe asta.

⁴³ Dar vedeți, Asta a fost, pentru mine, este Adevărul absolut. Iată ceea ce căutăm noi, este Adevărul. Isus a spus, „Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi.” Și El este acel Adevăr. El este, Isus, Fiul lui Dumnezeu, este Adevărul Cuvântului, pentru că El era Cuvântul făcut trup. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.” Atunci, asta L-a făcut Adevărul, pentru că Cuvântul este Adevărul, și El era Adevărul.

⁴⁴ Acum când Îl vedem revenind în aceste zile din urmă, această mare mișcare a lui Dumnezeu, care se mișcă prin toate națiunile din lume, adunând un popor pentru Mireasă, acela este Adevărul.

⁴⁵ Cu ani în urmă, ei au zis, „Nu a existat un astfel de lucru ca vorbirea în limbi. Aceasta era nonsens.” Dumnezeu a promis-o, și El a dovedit-o a fi Adevăr. Așa este.

⁴⁶ Cineva a spus, în această dimineață, cred că a fost sora noastră nobilă de acolo care se ocupă cu copiii atât de mult privitor la botezul lor, a spus, „Puteți auzi pe cineva vorbind în limbi. Dar, să auzi pe cineva cântând în limbi, vedeți, a fost un lucru atât de frumos.”

⁴⁷ Îmi amintesc de prima mea experiență când am fost la Tabernacolul Rediger în Fort Wayne, Indiana. Și eu vorbeam, aveam un serviciu de vindecare, după moartea lui—Fratelui B. E. Rediger. Și Fratele Bosworth a fost acolo, Paul Rader. Și mulți dintre voi bărbații mai în vârstă, ca mine, vă amintiți de Paul Rader; și el era un Baptist, și eram, și noi eram prieteni buni. Și astfel în timp ce vorbeam acolo, urma să mă rog pentru bolnavi. Era un lucru ciudat pentru ei atunci. Dar o doamnă a adus un băiețel acolo, care era infirm, și, în timp ce traversa platforma, vedenia Domnului a apărut și i-a spus lui totul despre ce era treaba cu băiețașul. Și i-am cerut fetei să-mi dea—să-mi dea băiețelul.

⁴⁸ Acum doar pentru mărturia surorii, ca să puteți vedea ce bucurie și ce fenomen real al—al harului lui Dumnezeu, ce ar putea face, când este lucrat conform cu Cuvântul lui Dumnezeu, vedeți, promisiunea lui Dumnezeu pentru această oră.

⁴⁹ Acum, promisiunea lui Dumnezeu pentru Noe nu va funcționa pentru noi astăzi. Promisiunea lui Dumnezeu către—către Moise, noi nu am putea avea Mesajul lui Moise. Moise nu a putut avea mesajul lui Noe. Noi avem Mesajul orei. Noi nu am fi putut avea mesajul lui Luther. Noi nu am fi putut avea mesajul lui Wesley. Acesta este un alt timp. Dumnezeu a repartizat Cuvântul Său la fiecare epocă. Și așa cum vine acea epocă, El trimite pe cineva acolo să adeverească acel Cuvânt, să dovedească că este adevărat. Și acum noi vedem în fiecare atunci, întocmai cum a spus Isus când El era pe pământ, El a spus, „Voi zidiți mormintele profeților, și părinții voștri i-au băgat acolo.”

⁵⁰ Acum, ai mei sunt Catolici, după cum știți, fiind un Irlandez. Acum noi... Acum ei—ei vorbesc despre Sfântul Patrick, Catolicii îl pretind. Ei bine, el este cam la fel de mult Catolic ca și mine. Ei vorbesc despre Ioana de Arc. Ei au ars-o pe fata aceea pe rug, ca o vrăjitoare, noi toți știm asta, pentru că ea era spirituală și a văzut vedenii. Sigur, cu două sute de ani mai târziu, au dezgropat trupurile acelor preoți, și au făcut penitență, și i-au aruncat în râu. Dar nu de asta e nevoie, vedeți.

⁵¹ Ei întotdeauna pierd asta. Omul îl laudă veșnic pe Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut, privind înainte după ce va fi El, și ignoră ce face El. Acea este doar natura omului. Și el nu și-a schimbat natura, omul din lume.

⁵² Astfel noi aflăm că Mesajul nostru este, astăzi, Mesajul pe care noi îl avem, despre, „Ieșiți afară din Babilon, și fiți liberi, și—și fiți umpluți cu Duhul, și lămpile voastre pregătite și curățate, și, ridicată privirea, răscumpărarea noastră se apropie,” aceste lucruri sunt străine pentru mulți oameni care respiră și cheamă Numele Domnului nostru minunat.

⁵³ Dar totuși în mijlocul tuturor acestora, noi nu avem nimic împotriva acelor oameni, acei oameni denominaționali. Ei

sunt bine, sunt buni. Sunt ai noștri—sunt asociații noștri în Evanghelie, pentru că Isus a zis, „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl Meu. Și—și toți pe care Mi i-a dat Tatăl, ei vor veni.”

⁵⁴ Deci, noi suntem răspunzători doar pentru semințul Semînțelor. Unele au căzut pe marginea drumului, unele în diferite tipuri de pământ, unele au căzut și au rodit însutit. Astfel, noi suntem doar semănători de Sămânță. Dumnezeu este Acela Care O dirijează când cade. Și acum ne rugăm că poate, în această dimineață, va fi o Sămânță mică care cade pe undeva, care ar putea încuraja pe cineva. Și doar ca un—un—un om. . .

⁵⁵ Să termin mărturia mea privitor la micuța doamnă despre care urma să vorbesc. Această doamnă a adus acest copilaș, un băiețel, presupun, cam în vârstă de zece, doisprezece ani, și poate nu atât de învârstă, pentru că această femeie îl purta în brațe. Și mi l-a dat. Și chiar atunci, în timp ce eu ofeream rugăciune pentru copil, micuțul ins a sărit din brațele mele și a mers alergând jos pe platformă, cu vreo trei mii cinci sute sau patru mii de oameni. Și când au făcut-o, primul lucru pe care ei l-au văzut făcut vreodată, mama, care era în rândul din față, doar a leșinat și s-a prăbușit. Și o fetiță Amish. . .

⁵⁶ Sunteți familiarizați cu Amish? Nu știu dacă voi îi aveți pe aici, păr lung, ei sunt oameni foarte scumpi, și un tip de oameni foarte curați și amabili. Știți, printre toți Mennoniiții, sau Amish, și așa mai departe, nu avem nici o evidență a unei delincvențe juvenile. Numiți-i ciudați dacă vreți, dar noi—noi avem ceva care lipsește în casele noastre, ce au ei. Ei nu au nici o evidență în tribunale, despre o—despre o comportare rea juvenilă să vină printre ei. Își cresc copiii, doar într-un singur fel, și asta e calea pe care o urmează.

⁵⁷ Și această tânără doamnă era o pianistă renumită, o femeie tânără frumoasă, și cu părul lung, blond aranjat la spate. Și când ea a privit peste. . . Acum, ea era Amish, ea nu știa nimic despre Penticostal, și nici eu. Dar când ea s-a uitat pe platformă, și l-a văzut pe băiețelul acela plecând, mergând pe acolo, ea și-a aruncat mâinile în aer.

⁵⁸ Eu—eu știu că există fanatism, și sper că nu sunt predispus. Eu—eu nu sunt un mincinos. Și eu—eu nu sunt, dacă sunt greșit, eu—eu nu sunt greșit cu voia, sunt greșit din neștiință.

⁵⁹ Dar acea fată și-a aruncat mâinile în aer, și acel păr i-a căzut jos peste umerii ei, și a început să cânte într-o limbă necunoscută. Și ea cânta acel imn, „Marele Medic este aproape acum, compătimitorul Isus.” Și când ea a sărit sus de acolo. . . Știu că asta sună foarte ciudat acum. Dar această fată nu a știut niciodată nimic despre vorbirea în limbi, dar ea cânta într-o limbă necunoscută, „Marele Medic acum este aproape, compătimitorul Isus.” Și acel pian a continuat să cânte, „Marele

Medic este aproape acum, compătimatorul Isus.” Ei bine, ei au îngrămădit acele altare, și jos prin balcon, în podea, oamenii strigau! Acea fată stătea acolo, cu fața în sus *așa*, vorbea în alte limbi; și, pianul, clapele ivorii încă se mișcau:

Marele Medic este aproape acum,
 Compătimatorul Isus,
 El vorbește inimilor căzute să se bucure,
 Niciun alt Nume în afară de Isus.

⁶⁰ Oh! Este . . . „Ochiul nu a văzut, și urechea nu a auzit, ce ne așteaptă.” Știi ce cred eu? De ce am—de ce am accepta noi vreodată un înlocuitor sau doar ceva care ar fi o credință prefăcută, când cerurile sunt pline de veritabila, Putere reală a lui Dumnezeu, care poate elibera un suflet, care poate face ceva pentru noi? Dumnezeu să vă binecuvânteze. Acum, sunt așa de multe lucruri.

⁶¹ Nu v-am spus de unde să luați această carte, vedeți. Căsuța Poștală 325, la Jeffersonville. Și dacă veți scrie, ei bine, ei v-o trimit. Sau, ori, vizitați una dintre adunări, ei le vor distribui.

⁶² Acum, sunt foarte recunoscător pentru acest timp minunat de părtășie. Și azi dimineață mă gândeam la o mică întâmplare care o spuneam la Oamenii de Afaceri Creștini, despre Zacheu. Mulți dintre voi m-ați auzit spunând-o, cum că acest ins mic nu credea în acest discernământ, și, al Domnului. Sigur, cred, așa cum avem în fiecare epocă, vedeți un veritabil, și vedeți apoi imitații. Și noi trebuie să suportăm asta. Dar cugetători buni, solizi și oameni Scripturali înțeleg, vedeți. Care, noi, și nu contează . . .

⁶³ Când D-na. Aimee Semple McPherson, când era aici pe pământ, în slujba ei, ei spun că aproape fiecare femeie predicatoră purta acele aripi, așa, știți, sau robe ca acelea, și purtau Biblia.

⁶⁴ Doar uitați-vă la acei Billy Grahams care sunt în țară astăzi. Dar, voi știți, că Billy Graham nu ar putea niciodată să ia locul tău. Eu nu aș putea lua locul lui Billy, el nu ar putea să îl ia pe al meu. Eu nu-l pot lua pe al tău, și tu nu-l poți lua pe al meu. Tu ești un individ, în Dumnezeu. Dumnezeu te-a făcut așa cum ești, pentru un anumit scop. Dacă noi doar ne-am putea găsi locul, și atunci să rămânem acolo. Dacă încercăm să facem ceva diferit, atunci, vedeți, am fi—am fi în teritoriul altcuiva, lucru care noi am mozoli tabloului lui Dumnezeu.

⁶⁵ Îl luăm precum pe Billy Graham în lumea denominațională de astăzi, așa cum el este, dacă ne-am referi ca la un jucător de fotbal, el are mingea.

⁶⁶ Acum dacă tu încerci să iei mingea de la omul tău, tu doar îți încurci echipa. Apărați-vă omul, vedeți. Continuați să îl apărați, blocați-i pe restul ca el să poată lua fuga. Și noi vom marca

golul după o vreme, și Isus va veni, și atunci totul se va termina. Domnul să vă binecuvânteze.

⁶⁷ Acum voi merge la povestea despre acest om, Zacheu. Și eu l-am avut sus în acest pom, voi știți, cu frunze trase toate în jurul lui. Și apoi când a coborât din pom, s-a dus acasă cu Isus. Și am spus, „El a devenit un membru al capitolului Evangheliei Depline al Oamenilor de Afaceri.” Astfel dacă este un Zacheu aici, în această dimineață, eu sper ca să luați acest sfat bun și să deveniți un membru al Evangheliei Depline al Oamenilor de Afaceri.

Voi ziceți, „Evanghelia Deplină?” Da, domnule.

⁶⁸ Este singurul lucru în care ar fi predicat Isus, ar fi fost Evanghelia deplină. Așa este. Nu-i așa? Sigur, pentru că El era Evanghelia deplină. Așa este. El nu s-ar fi putut tăgădui pe Sine.

⁶⁹ Dar acum eu am câteva Scripturi scrise aici, despre un mic, text mic obișnuit, nu-mi va lua decât câteva minute, dacă mă veți îngădui. Și înainte să facem acest lucru... Acum, în mica noastră părtășie de adunare, și vorbind despre mâinile ursului, în găleată, și așa mai departe, acum haideți să lăsăm deoparte toate acestea acum, și să ne gândim doar că ne cunoaștem. Și, și vrem acum să intrăm în partea profundă a Cuvântului.

⁷⁰ Să ne aplecăm capetele acum, așa cum ne apropiem de Acesta. Pentru că, noi nu avem dreptul să ne apropiem de Cuvânt, fără să vorbim Autorului, mai întâi.

⁷¹ Cu capetele noastre aplecate, ochii noștri închiși, și nădăjduiesc că inimile noastre sunt plecate cu capul nostru. Mă întreb, în timp ce îmi ridic ochii și privesc peste audiență, dacă ar fi cineva aici care ar spune, prin ridicarea mâinii, „Frate, lucrător, amintește-mă în rugăciune. Eu sunt—eu am nevoie astăzi?” Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze. Acum El îți vede mâna. El știe ce este sub mâna ta, în inima ta. Fie ca El să acorde aceasta, este rugăciunea mea.

⁷² Scumpe Dumnezeule, așa cum noi suntem recunoscători pentru această clădire în care noi, copiii Tăi smeriți, ne putem aduna împreună aici înăuntru, și doar să vorbim și să avem părtășie, doar să fim noi înșine, așa cum ne supunem lui Cristos, și dorim să devenim mai mult ca El. Suntem frați care slujim stând aproape aici, Doamne, oameni care sunt mult mai capabili să stea aici să dea acest Cuvânt decât mine, nevrednicul Tău slujitor, dar mi-a căzut sortit. Și, Tată, mă rog, astăzi, că dacă voi spune ceva care nu ar fi chiar după voia lui Dumnezeu, ca, înainte ca eu să o spun, Tu să-mi închizi gura; cum Ai făcut cu gurile leilor, într-o zi, ca ei să nu-l deranjeze pe Daniel.

⁷³ Tată, Îți cerem acum să-ți amintești de fiecare, și de toți, fiecare slujitor. Și această trezire care este în desfășurare aici în oraș, Doamne, jos la Adunările lui Dumnezeu, mă rog, scumpe Dumnezeule, ca Tu să trimiți așa o trezire acolo încât acest întreg

oraș să fie mișcat de Puterea lui Dumnezeu, încât toate aceste baruri și copii rătăcitori împrejur pe stradă să fie aduși la Tronul lui Dumnezeu, și să fie umpluți cu bunătatea Lui și cu Duhul Lui. Îngăduie acest lucru, Tată Ceresc.

⁷⁴ Și ne rugăm ca astăzi, dacă există un bărbat sau o femeie, băiat sau fată, care au fost aduși în această adunare în această dimineață, aici la adăpost de zăpadă, ca marele Duh Sfânt să le viziteze inima și să le vorbească, într-un mod tainic. Poate unii care au rătăcit, care odată Te-au primit, Doamne, dar acum s-au îndepărtat; adu-i înapoi, Doamne, în această dimineață.

⁷⁵ Și ne rugăm pentru această filială, pentru fratele Earl și pentru soția lui, și pentru ceilalți. Acordă aceasta, Doamne.

⁷⁶ Acum frânge-ne Pâinea Vieții, în timp ce deschidem înapoi paginile Cuvântului, pentru că noi știm că Biblia nu este de interpretare particulară. Dar, Dumnezeu nu are nevoie ca noi să interpretăm Cuvântul Său, El este propriul Său interpret. El a spus într-o zi, „Să fie lumină,” și a fost lumină. A spus, „O fecioară va zămisli,” și ea a zămislit. „Și în zilele din urmă Eu voi turna Duhul Meu peste toată făptura,” indiferent ce a spus lumea, El a făcut asta. El nu are nevoie de interpret. El interpretează propriile Sale Cuvinte, prin a Le face vii și adevărindu-Le ca fiind așa. Vino la inimile noastre, Doamne Isuse și interpretează-ne, astăzi, lucrurile de care avem nevoie. Noi o cerem în Numele lui Isus. Amin.

⁷⁷ Acum în Biblie, dacă veți deschide. Eu cred că nu am avut niciodată un mesaj despre care să fi încercat să mă angajez să vorbesc, fără să fi citit mai întâi Cuvântul. Pentru că, cuvântul meu va da greș, eu sunt un om. Dar Cuvântul Lui nu poate da greș, El este Dumnezeu. Deci să deschidem acum pentru un text mic, și vom ieși doar în doar cam treizeci, patruzeci de minute, cu voia Domnului.

⁷⁸ Despre Apocalipsa acum, vrem să deschidem la capitolul 3 din Apocalipsa, să începem cu versetul 14. Și vrem să citim doar partea, este un Mesaj către Epoca Bisericii Laodicea. Și eu cred, și eu—eu presupun că majoritatea oamenilor umpluți cu Duhul și cititorii Bibliei cred, ar putea spune *amin* la asta, că noi suntem în Epoca Bisericii Laodicea, pentru că aceea este ultima epocă. Ascultați Mesajul despre starea bisericii din acest timp.

Și îngerului bisericii din . . . Laodicea scrie-i; Aceste lucruri spune Aminul, martorul credincios și adevărat, începutul creațiunii lui Dumnezeu;

Eu cunosc faptele tale, . . . tu nu ești nici rece nici în clocot: Aș fi vrut ca tu să fi fost rece sau fierbinte.

Dar fiindcă ești căldicică, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că tu spui, Sunt bogată, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticăloasă, . . . nenorocită, . . . săracă, . . . oarbă, și goală:

Eu te sfătuiesc să cumperi de la mine aur încercat în . . . foc, ca tu să poți fi bogată; și îmbrăcămintea albă, ca tu să poți fi îmbrăcată, și ca rușinea goliciunii tale să nu se vadă; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca tu să poți vedea.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc: fi dar plină de râvnă, și pocăiește-te.

Iată, Eu stau la ușă, și bat: dacă aude cineva glasul meu, și deschide ușa, Eu voi intra la el, și voi cina cu el, și el cu mine.

Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine în tronul meu, întocmai cum și eu am biruit, și am șezut jos cu Tatăl meu în tronul lui.

Cel ce are o ureche, să audă ce zice Duhul către biserică.

⁷⁹ Domnul să binecuvânteze citirea acestui Cuvânt. Acum vreau să iau, doar pentru câteva momente, un text mic, numit, *Uși În Ușă. Uși În Ușă*. Acum asta este o foarte. . . *Uși În Ușă*, sunt trei cuvinte. *Uși În Ușă*.

⁸⁰ Voi ați putea să îmi spuneți, „Frate, probabil că sunt o sută de oameni aici. Acolo, nu crezi că este un text cam mic, când ai în față o sută de suflete?”

⁸¹ Păi, asta, asta poate fi adevărat, textul este mic. Dar nu este mărimea textului, ce—ce contează, este ceea ce este. Este—este ce spune textul, ceea ce contează.

⁸² Cum, eu cred că era în Louisville, Kentucky, cu un timp în urmă, un—un băiețel era sus în pod, se juca cu niște lăzi vechi în mansardă, și a dat de un timbru poștal de modă-veche. Ei bine, primul lucru în mintea lui, a fost că și-ar fi putut lua un con de înghețată în schimbul aceluia. Acolo era un colecător jos pe stradă, așa că luat-o la fugă pe stradă, cât de tare putea. Și a zis, „Ce îmi vei da pentru acest timbru?”

⁸³ Colecționarul s-a uitat la acesta, și era destul de șters. A spus, „Îți voi da un dolar.”

⁸⁴ Doamne, a fost ușor de vândut. El l-ar fi dat pentru un nickel, și să fie fericit cu atât, cât să își ia o înghețată, dar s-a vândut cu un dolar. Colecționarul l-a vândut cu cinci sute de dolari. Și mai târziu, nu știu chiar la cât a ajuns, a urcat la sute de dolari. Vedeți, acea bucată mică de hârtie nu era prea mult, doar o bucată pe care voi nu ați fi luat-o de pe jos. Dar, nu era hârtia ceea ce conta, a fost ce era pe hârtie, ceea ce contează.

⁸⁵ Și așa este cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este doar hârtia, valoarea hârtiei, sau mărimea hârtiei, este ceea ce este

scris pe acea hârtie. Și un cuvânt este suficient să salveze o lume, dacă ar fi primit în acel mod.

⁸⁶ Cu ceva timp în urmă era. . . Am citit o poveste din zilele nobilului nostru. . . Unul dintre cei mai mari Președinți care cred că națiunea i-a avut vreodată a fost—a fost Lincoln. Nu pentru că el provenea din Kentucky, ci pentru că el era un om mare. El a fost lipsit de vreo educație, dar totuși era—era ceva în inima lui, ceva scop.

⁸⁷ Îmi—îmi place de un om cu viziune. Îmi plac oamenii care au ceva pentru care luptă, doar nu doar să stăm, „Păi, orice vine va fi în regulă.” Oh, ridică-te și ia măsuri! Și Lincoln nu a lăsat ca educația lui să-i stea în cale; el avea ceva de făcut. Eu cred că fiecare Creștin ar trebui să fie în felul acela, găsiți-vă scopul și mergeți și faceți-l.

⁸⁸ Fiecare membru al acestei filiale, nu doar, „Ei bine, avem un mic dejun o dată pe lună,” nu asta e, „sau o dată în fiecare Sâmbătă.” Aveții un scop în viață, ceva ce urmează să faci. Să. . . Dumnezeu v-a pus aici; faceți ceva privitor la asta, fiecare membru al fiecărei biserici. Este o trezire în oraș. Acea trezire este acolo cu un scop. Să scoatem ceva din asta. Să facem ceva privitor la asta.

⁸⁹ Dl. Lincoln. Acolo exista om care. . . ins tânăr, el—el era în război, și—și el era—el era laș, de la bun început. Și în timpul de datorie, el—el—el s-a retras de la postul lui; și ei au găsit ceva împotriva lui, că trebuia să fie împrușcat. Și, oh, el. . . a fost îngrozitor. Și un ins tânăr atât de mult îl iubea, s-a dus la Dl. Lincoln, ca să ceară o grațiere. El era Președinte la acea vreme, în Statele Unite aici, și astfel s-a dus la el pentru o grațiere.

⁹⁰ Și i-a spus, în timp ce cobora din trăsură; și Dl. Lincoln, un înalt, bărbos, tipic din sud, slab. Și a zis, „D-le. Lincoln, este un băiat care va muri, peste două zile, va fi împrușcat, pentru că a fugit în timp de luptă.” Și el a zis, „D-le. Lincoln, băiatul nu este un băiat rău. Dar toate acele focuri de muschetă, și—și oamenii mureau, era agitat. Și era atât de tulburat, că, el și-a ridicat mâinile și a început să țipe.” El a alergat acolo, a zis, „Eu l-am cunoscut pe băiat.” A zis, „D-le. Lincoln, doar numele d-voastră de pe această bucată de hârtie îl poate cruța. O veți face?”

⁹¹ Desigur, acest domn Creștin, a semnat repede hârtia, „Grațiat, *Cutare și cutare*.” Și-a semnat numele, „Abraham Lincoln, Președintele Statelor Unite.”

⁹² A plecat mesagerul înapoi cât a putut de tare. Și a alergat la celulă, a zis, „Tu ești liber! Tu ești liber! Aici este semnătura D-lui. Lincoln—D-lui. Lincoln. Tu ești liber!”

⁹³ El a spus, „De ce ai veni să îți bați joc de mine, știind că eu voi muri mâine?” El a spus, „Ia asta de aici, nu faci decât să-ți bați joc de mine.” Iar el nu a vrut să o primească. A spus, „Nu, eu—eu nu o vreau.” A spus, „Tu doar faci. . .” A spus, „Dacă ar fi

fost—Președintele,” a spus, „ar fi avut—stema și ar fi avut hârtia lui corectă.”

A zis, „Dar este semnătura lui!”

⁹⁴ El a spus, „De unde să știi eu semnătura lui?” El a spus, „Tu doar îți bați joc de mine, încerci să mă faci să mă simt bine.” Și el a început să strige, s-a întors cu spatele. Băiatul a fost împușcat în dimineața următoare.

⁹⁵ Atunci după ce băiatul era mort, și numele Președintelui era pe această bucată de hârtie, că el a fost grațiat, atunci ce? Și ei au judecat-o în tribunalul federal. Și iată decizia tribunalelor noastre federale, care este ultimatumul tuturor tribunalelor noastre. Ce spun ei uneori, nouă nu ne place decizia lor, dar noi trebuie să ne supunem la aceasta oricum, vedeți, pentru că acela este stâlpul de legătură. Acela este ultimatul. Acum, a spus această decizie, „O grațiere nu este o grațiere numai dacă este primită ca o grațiere.”

⁹⁶ Și acela-i felul cum este cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este o grațiere dacă este primit ca o grațiere. Și este Cuvântul lui Dumnezeu, El este puterea lui Dumnezeu, pentru acei care Îl vor crede și Îl vor accepta.

⁹⁷ Nu contează, dacă vă uitați la Acesta, și ziceți, „Oh, acela a fost încurcat, au fost un milion de traduceri, și toate acelea.” S-ar putea să fie așa pentru cineva.

⁹⁸ Dar, pentru mine, Acesta încă este Cuvântul lui Dumnezeu, „Isus Cristos același ieri, azi, și în veci.” El este dator să stea lângă acel Cuvânt.

⁹⁹ Acum El trebuie să judece biserica, într-o zi. Și dacă El o judecă prin biserica Catolică, care ei spun că El o va face, atunci prin care dintre bisericile Catolice o va judeca El? Ele diferă una de cealaltă. Dacă o judecă prin a Metodiștilor, voi Bapțiștilor sunteți duși. Dacă El o judecă după a Penticostalilor, restul dintre voi sunteți duși.

¹⁰⁰ Dar El nu o va judeca prin biserică. Biblia a spus, „El va judeca lumea prin Isus Cristos, și Cristos este Cuvântul.” Astfel voi vedeți că noi suntem fără scuză, Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, că El ne judecă; și nu contează cât de mic, semnificația unui Cuvânt din Aceasta, a spus Apocalipsa 22:18.

¹⁰¹ Întâi, voi începe în Geneza. Dumnezeu a dat rasei umane Cuvântul Său, să se fortifice de la moarte, păcat, și întristare, sau orice dezastru. Un lanț, din Cuvintele Lui. „Să nu te atingi de acest anumit pom, căci, în ziua în care vei mânca din el, în ziua aceea vei muri.” Și un lanț este numai atât de tare cât este cea mai slabă verigă a lui. Și sufletele noastre sunt trase deasupra iadului, ținându-se de acest lanț; să rupeți una dintre ele, este tot ce trebuie să faceți. Eva nu a rupt o frază, a rupt un Cuvânt, prin Satan. Asta a fost la începutul Cărții.

102 În mijlocul Cărții a venit Isus, și a zis, „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt.” Nu o parte din ele, doar unul ici și colo, ci, „Fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

103 Când El era mort, a înviat, și s-a dus în Cer, și s-a întors înapoi și i-a dat lui Ioan . . . ce a spus El acolo după învierea Lui. A spus, „Și dacă . . .” A spus, „Ce se va întâmpla cu *acest* om?”

104 Isus a zis, „Ce-ți pasă ție dacă el rămâne până vin Eu?” Neștiind exact dacă viața lui ar fi continuat, dar slujba lui avea să continue. Și El l-a ridicat sus, în capitolul 4 din Apocalipsa, și i-a arătat toate lucrurile care urmau să vină, în care trăim noi, până la acest text de astăzi.

105 Și apoi în capitolul 22, ultimul capitol, în versetul 18, El a zis, „Oricine va scoate un Cuvânt din această Carte, sau adaugă un cuvânt la Ea, partea lui va fi luată din Cartea Vieții.” Vedeți? Astfel noi credem că omul trăiește prin fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Eu cred lucrul acesta și știu că este adevărat. Cât de mic, nu contează. Este nevoie doar de un cuvânt, ca să o facă.

106 Gândindu-mă cât de mic și neînsemnat, văzând că mulți dintre prietenii mei canadieni sunt prezenți aici. Îmi amintesc că am fost în Canada când Regele George . . . Cel pentru care am avut privilegiul să merg să mă rog, când a fost vindecat, de acea scleroză multiplă; el suferea în ziua aceea, cu scleroză, și avea și o problemă de stomac, un ulcer; așa cum mulți dintre voi canadienii știți, și Americanii, de asemenea. Dar văzându-l trecând jos pe acolo, șezând în trăsura aceea, el—el era un rege. El s-a comportat ca un rege. Frumoasa lui regină șezând lângă el, în rochia ei albastră, și cum el venea în jos pe străzi.

107 Și un prieten de-al meu, și eu, stăteam alături. Și când a trecut acea trăsură, el doar și-a întors capul și a început să plângă. Mi-am pus mâna pe umărul lui, și am spus, „Care-i treaba?”

108 A zis, „Frate Branham, iată-l pe regele meu cu regina lui.” Ei bine, eu—eu am putut aprecia asta.

109 Așa că m-am gândit, „Dacă un canadian, sub conducerea guvernului, nu conducător de guvern, dar totuși și un conducător de guvern, al Angliei, și trecând pe lângă rege, ar putea să facă un canadian să plângă, și să-și întoarcă capul și să plângă, ce va fi când îl vom vedea pe Regele nostru?” Și să ne gândim că, partea noastră va fi cea a Reginei.

110 Atunci copiii au fost toți scoși din școli, copiii mici, li s-a dat un steguleț Britanic. Steagul Canadian se numește altfel. Frate Fred, cum se numește steagul Canadian? [Fratele Fred Sothmann zice, „Union Jack.”—Ed.] Union Jack. Dar lor le-au dat un steguleț Britanic, să fluture. Și când regele a trecut pe acolo, toți micuții au stat afară, fluturând a lor—stegulețul lor, și

strigând către rege. Și—și acolo erau fanfare cântând, *Dumnezeu Salvează Regele*, așa cum el măرشăluia prin stradă.

111 Oh, dacă ați putea doar să obțineți o . . . Ați obține o vedere despre cum urmează să fie la acea înviere acolo!

112 Și când ei au fost instruiți, micuții, să se întoarcă înapoi la școală îndată ce—parada s-a terminat, și micuții mergând înapoi, o școală a pierdut o fetiță. Și s-au dus peste tot, să o găsească pe micuță, în sus și-n jos pe străzi. Și, în sfârșit, în spatele unui stâlp de telegraf, stătea mica, mititică, micuță, piticuță fetiță, doar plângând din toată inimioara ei.

113 Ei bine, învățătoarea a luat-o în sus și . . . [Spațiu gol pe bandă—Ed.] „Care-i treaba? Nu l-ai văzut pe rege?”

Ea a zis, „Ba da, l-am văzut pe rege.”

A spus, „Tu ai—nu ai fluturat steagul?”

Ea a zis, „ Ba da, eu—eu mi-am fluturat steagul.”

A spus, „Păi, atunci, de ce plângi?”

114 Ea a zis, „Vedeți, învățătoare, eu sunt așa de mică, ceilalți stăteau în fața mea, ei erau mai mari. Și eu am fluturat steagul meu, dar el nu l-a văzut.” Și ea a fost tulburată din cauza asta. Ei bine, este posibil că Regele George nu a văzut-o pe acea micuță, de statură. Este posibil să nu-i fi văzut inima ei patriotică, și ce simțea ea față de el. Era prea scundă.

115 Dar nu este așa cu Regele nostru! Oh, cel mai mic lucru pe care-l facem, El îl vede. Și El cunoaște chiar lucrurile și gândurile care sunt în inimile noastre, orice facem noi, cât de mic ar fi. Și cum Îl slujim noi? Așa cum ne slujim unii pe alții. Dacă eu nu vă iubesc, cum pot să-l iubesc pe El? Vedeți? „Într-atât cât ați făcut voi acestor micuți ai Mei, voi ați făcut-o pentru Mine.” Vedeți?

116 Sunt—sunt lucrurile mici pe care noi le lăsăm nefăcute, uneori, ceea ce rupe întregul lanț, vedeți, și ne lasă să mergem liberi, doar cu gândire denominațională, și să uităm despre aceste lucruri mici care într-adevăr sunt—lucrurile esențiale. Totul, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, este esențial. Nimic din Acesta nu poate fi lăsat afară. Noi trebuie să luăm fiecare Cuvânt din Acesta, exact așa cum a fost scris.

117 „Eu stau la ușă,” a spus Isus, în această Epocă Laodicea, „și bat.” Ați observat, singura epocă a bisericii în care El a fost scos afară din biserică Lui? Toate celelalte epoci ale bisericii, El era înăuntru în biserică. Prin Metodști, și Luterani, și așa mai departe, El era înăuntru, în biserică. Dar aici El este afară, crezurile și lucrurile noastre L-au alungat afară din biserică. Dar El stă acolo afară, încă bate, „Cel ce va auzi și deschide ușa, Eu voi intra cu el, voi cina cu el, și îi voi da vindecare ochilor lui, și—și haine, și îi voi da bogățiile Cerului; cel ce Mă aude că bat.”

118 Am crezut că-mi vine în minte numele celui artist care a desenat acel tablou, a pictat un tablou, adică, despre la ușă. Când el . . . Știți, toate tablourile mari mai întâi trebuie să treacă prin linia, sau, prin sala criticilor, înainte să poată fi atârnat în Sala Faimilor. Acea pictură originală acum ar costa milioane de dolari.

119 Dar, vedeți, este ca și Biserica, trebuie să treacă prin sala criticilor. Noi trecem prin. Voi veți fi numiți „holy-roller,” veți fi numiți fiecare lucru. Dar dacă ați putea doar să vă păstrați poziția în Cristos, atunci într-o zi El ne va duce la Sala Faimilor. Dar mai întâi noi trebuie să suportăm criticile. Acolo este unde micimea noastră stă, acolo este unde aceasta arată. „Cel ce nu poate suferi pedeapsa este un copil nelegitim, și nu un copil al lui Dumnezeu.” Nu contează cât de mult a aderat el la biserică, și orice a făcut el, el încă este, dacă nu poate suferi pedeapsa, este un nelegitim, și nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu. Dar un adevărat, copil veritabil al lui Dumnezeu nu-i pasă ce spune lumea, orice altceva este secundar. El este cu gândul la Cristos, și aceea o stabilește. Da. Orice spune Cristos să facă, el o va face. Oriunde merge Mielul, ei sunt cu El, oriunde. Și apoi voi vedeți apariția Lui, Prezența Lui, și ce face El. El este întotdeauna cu poporul Lui, Mireasa Lui. El O curtează. Într-o zi acolo va fi o Cină de Nuntă.

120 Și acest artist, oricum, când a trecut pe la critici, o grămadă de critici s-au adunat în jurul acestui artist. Nu-mi pot aminti numele lui. Încerc să mă gândesc la Michelangelo, dar el a fost sculptorul monumentului lui Moise. Dar nu-mi pot aminti de numele lui. Dar, oricum, el a spus, „Tabloul tău este remarcabil,” a spus, „Nu am nimic ce aș putea spune împotriva tabloului.” El a spus, „Pentru că, El ține un felinar în mâna Lui, asta arată căci El vine, de asemenea, în timpul cel mai întunecat al nopții.” El a spus, „Și atunci El este la ușă, cu capul Lui, urechea Lui, așa ca El să nu fie . . . să fie sigur că nu pierde nici cea mai înceată chemare. El are urechea Lui întoarsă spre ușă, și El ciocăne la ușă.” El a spus, „Dar, tu ști, domnule, este un lucru de care ai uitat în tabloul tău.”

121 Și artistul, i-a luat o viață întreagă să îl picteze, el a zis, „Ce este ce am uitat, domnule?”

122 El a spus, „Nu contează cât de mult a bătut El, vezi, tu ai uitat să-i pui o clanță. Nu este nici o clanță pe ușă.” Dacă veți observa ușa, nu are clanță.

123 „Oh,” a spus artistul, „Eu am pictat-o așa. Vezi, domnule,” a spus „clanța este pe interior. Tu ești acela care deschide ușa. Tu deschizi ușa.”

124 Oh, pentru ce bate un om la ușa unui om? El încearcă să obțină intrarea. El încearcă să intre. El poate că are ceva ce vrea să-ți spună sau să vorbească cu tine. Are un mesaj pentru tine.

Și acela-i motivul pentru care oamenii bat unul la ușa celuilalt. Ei au ceva motiv să o facă. Nu se poate întâmpla asta fără un motiv. Voi nu v-ați duce la casa unui om fără să ai vreun motiv să te duci; dacă nu altceva, să îl vizitați, să-i duceți un mesaj, sau ceva. Există un motiv pentru ca un om să meargă să bată la ușa altui om.

¹²⁵ Oriunde este o întrebare, trebuie să fie și un răspuns. Nu poate fi o întrebare fără un răspuns. Deci iați ce căutăm noi în Biblie, aceste întrebări ale zilei, Biblia are răspunsul. Și Cristos este acel Răspuns.

¹²⁶ Acum, mulți oameni importanți au bătut la uși, pe parcursul vieții, și mulți au bătut în vremurile trecute; și probabil, dacă vremurile continuă, vor mai fi mulți oameni importanți.

¹²⁷ Acum, primul lucru, poate, dacă ar bate cineva la ușa voastră, dacă ați putea, v-ați strecura în jur și v-ați trage înapoi perdeaua, să vedeți cine este acolo.

¹²⁸ Dacă sunteți ocupați, așa cum pretindem că suntem astăzi, „Prea ocupat să merg la biserică; prea ocupat să fac *asta*. Și, știi, biserica mea nu crede în astfel de lucruri.” Și, vedeți, noi suntem doar puțin afară din rânduială, uneori, de la Cuvânt.

¹²⁹ Dar voi trageți perdeaua înapoi, apoi voi vreți să vedeți cine stă acolo. Și dacă acesta este un om de importanță, repede tu fugi la ușa.

¹³⁰ Acum să mergem înapoi doar un pic, și să luăm câțiva oameni care au bătut. Să mergem înapoi și să ne gândim la Faraon în Egipt, cu multe sute de ani în urmă. Ce ar fi fost dacă—dacă Faraon, împăratul Egiptului, ar fi venit la casa unui țăran? Și acest țăran să fi fost cumva în dezacord cu Faraon, și să nu fi crezut în politicile lui, și ar fi fost diferit de el. Și—și, dar aici stă Faraon, stând la ușa unui—unui zidar sau un tencuitor de noroi, cum i-am numi noi, jos în Egipt. Și el trage perdeaua sa înapoi, și acolo stă puternicul Faraon la ușa. Și el bate; zâmbet pe fața lui. [Fratele Branham bate în ceva—Ed.] Păi, acel țăran ar deschide ușa, și ar spune, „Intră, mare Faraon, fie ca slujitorul tău smerit să găsească trecere înaintea ta. Dacă există ceva între zidurile mele, eu sunt tot așa de mult ca și un sclav pentru tine, Faraon. M-ai onorat mai presus de frații mei. Ai venit la casa mea, deși eu sunt un om sărac. Tu vizitezi doar împărați și—și nobili, și oameni importanți. Și eu nu am nicio importanță. Dar tu—tu mă vizitezi, tu m-ai onorat, Faraon. Ce ar putea face umilul tău slujitor?” Nu contează ce ar cere Faraon, chiar și viața lui, el ar da-o. Sigur. Este o onoare.

¹³¹ Sau, să spunem spre exemplu, răposatul Adolf Hitler, când era führer al Germaniei. Ce ar fi fost dacă el s-ar fi dus la casa unui soldat? Și acea grămadă de mici soldați Naziști toți campați în jur, și, primul lucru care-l știți, păi, cineva a bătut la ușa. Și

micuțul soldat să fi spus, „Ah, mă simt rău în dimineața aceasta! Nevastă, spune-le să plece.”

¹³² Și ea s-a strecurat acolo la ușa, și a tras perdeaua înapoi. Ea a zis, „Soț! Soțule, sari sus, repede!”

„Care-i treaba? Cine stă acolo?”

„Hitler, Führerul Germaniei!” Oh, vai!

¹³³ Acel micuț soldat a sărit afară, și-a pus hainele pe el, repede, și a stat la atenție. S-ar fi dus la ușa, ar fi deblocat ușa, și ar fi deschis ușa, și ar fi spus, „Heil Hitler!” Vedeți, el era un om mare, pe vremea lui în Germania. „Ce aș putea face?”

¹³⁴ Dacă el ar fi spus, „Du-te și sari de pe stâncă acolo,” el ar fi făcut-o. De ce? Nu există mai mult, nu există un om mai important în Germania, în zilele Naziștilor, decât cum era Adolf Hitler. El era un om mare. Și el. . . Și, ce onoare, când el vizita doar generali și oameni mari, dar iată-l aici la ușa unui infanterist mic! Oh, ar fi fost cu siguranță o mare onoare pentru el.

¹³⁵ Bine, acum, cum este cu Flagstaff? Noi o vom aduce mai apropiat de casă. Ce ar fi dacă în această după-amiază, ca—ca Președintele nostru, Dl. Johnson, L. B. Johnson, ce ar fi dacă el ar coborî dintr-un avion, aici pe undeva? Și acum noi suntem toți doar într-o clasă de oameni. Noi toți suntem săraci. Poate unul are un loc de muncă puțin mai bun, poate o casă puțin mai bună, dar, la urma urmei, suntem doar umani. Dar ce ar fi dacă el ar veni la casa voastră aici, poate la cel mai umil dintre noi, și el ar bate la ușa; și ați merge la ușa, și acolo stătea Președintele L. B. Johnson? Păi, ar fi o mare onoare. S-ar putea să diferiți cu el, în politică. Dar ați fi un om onorat, să îl aveți pe Președintele Statelor Unite stând în picioare la ușa voastră. Cine ești tu sau cine sunt eu? Și acolo stă Lyndon Johnson la ușa voastră! Deși s-ar putea să fiți un Socialist sau Republican, sau să fiți diferit de el cu un milion de mile, dar totuși ar fi o onoare.

¹³⁶ Știți ceva? Pentru că vi s-ar acorda această onoare, păi, televiziunea ar difuza aceasta pe ecran în seara aceasta. Sigur. Ziarele de la amiază, ar avea mâine titluri pe prima pagină, aici în ziarul Flagstaff, că, „*John Doe*. Președintele Statelor Unite a zburat în Flagstaff ieri, pe neașteptate, și doar a mers jos, fără măcar invitație, și a bătut” la ușa ta. Smerit! Acel Președinte ar avea renumele de a fi un om smerit, așa de mare cum este el, să vină la ușa mea sau a ta; noi nu suntem nimeni, atunci a venit jos și a vorbit cu noi.

¹³⁷ Păi, voi ați merge în jos pe stradă, și ați zice, „Da, eu sunt insul. Președintele m-a vizitat.”

¹³⁸ „Stai liniștit, lasă-mă să-ți—să-ți iau profilul. Privește drept la mine. Acum cum arăți când pleci?” Tu ai fi o persoană importantă. Sigur.

139 Ce ar fi dacă regina Angliei ar veni, deși nu sunteți sub stăpânirea ei? Dar ar fi o onoare pentru unele dintre voi femeile să o primiți pe regina Angliei, deși dacă nu sunteți sub domnia ei. Dar, totuși ea este o persoană mare, ea este cea mai măreață regină din lume, în acest timp. Desigur, ea este, politic vorbind. Dar dacă ea ți-ar cere un fleac mic de pe peretele vostru, care este de mare valoare pentru tine, tu i l-ai da. Ar fi o onoare pentru tine să o faci. Desigur, ea este regina Angliei.

140 Și tu ai fi onorată, de către Președinte. Și toată lumea ar vorbi despre smerenia reginei Angliei, zburând acolo să vadă o anumită femeie în Flagstaff, un mic nimeni. Și ziarele ar publica asta, și știrile ar transmite-o.

141 Dar, voi știți, cea mai importantă Persoană din toate timpurile, Isus Cristos, bate la ușa noastră. Și El este refuzat, mai mult decât toți împărații și potențații care au fost vreodată. Așa este. Și voi ați putea să-L acceptați și să ieșiți și să spuneți ceva despre asta, lumea de afară v-ar râde în față. Nicio știre nu va . . .

142 Cine ar putea veni la casa ta, careva mai mare decât Isus Cristos? Cine ar putea bate la ușa ta, mai mare decât Isus Cristos? Cine ar putea face asta? Fiul lui Dumnezeu, cine ar putea bate la casa ta, cine ar fi mai important? Și totuși El bate, zi de zi. Și dacă tu îl acceptați măcar, ești numit un fanatic. Deci, vedeți cum își cunoaște lumea pe ai săi? Așa este. Dar acum El nu ar veni numai dacă El avea un motiv să vină.

143 Și credeți voi că umilința Președintelui Johnson, sau a reginei Angliei, sau a oricărei persoane importante, cum ar fi afișată, despre umilința acelei mari persoane importante să bată la ușa voastră!

144 Cum rămâne cu umilința Fiului lui Dumnezeu? Cine suntem noi decât păcătoși, murdari, „născuți în păcat, formați în nelegiuire, veniți în lume vorbind minciuni?” Și atunci Fiul lui Dumnezeu să vină și să bată la ușa noastră.

145 Acum, regina Angliei s-ar putea să vă ceară o favoare. Ea s-ar putea să ia ceva de la voi. La fel și Președintele, s-ar putea să vă ceară să faceți lucruri pe care nu ați vrea să le faceți. El ar putea să-ți ceară comori la care tu nu ai vrut să renunți, și care nu ar însemna nimic, doar pentru el.

146 Dar Isus îți aduce ceva când El bate. El aduce o iertare. Nu o refuzați. Căci, așa cum a fost judecat în tribunalele noastre aici, așa va fi și în Împărăția Cerului. Dacă El a bătut și a adus iertarea, și tu ai refuzat-o, și mori în păcatele tale, tu vei pieri; deși tu ai avut onoarea de a sta într-o adunare ca aceasta, deși tu ai avut onoarea să participi la trezire, sau biserica voastră, și l-ați auzit pe păstorul vostru predicând un mesaj al Evangheliei, și ați avut . . . Spuneți, „Da, am fost acolo.” Poate, voi, greu de

spus totul ce ați putea spune. „Am auzit cântatul. Mi-a plăcut. Am auzit mărturiile. Au fost reale.” Dar voi L-ați respins.

147 Ce ar fi dacă eu aș fi un om tânăr și aș găsi o doamnă tânără; ea era frumoasă, ea era o Creștină? Ea ar face . . . Ar avea fiecare cali- . . . [Spațiu gol pe bandă—Ed.] Voi nu puteți găsi nicio vină în Acesta, dar voi trebuie să lăsați la o parte tradițiile omului. Voi ziceți, „Oh, eu cred că Acea este corect. Eu văd, s-a așezat . . .” Dar voi trebuie să-L acceptați. Tu . . . Atunci femeia aceea devine o parte din mine. Atunci voi deveniți parte din Cuvânt, care este Mireasa. Dacă El este Cuvântul, Mireasa va fi o Mireasă-Cuvânt. Vedeți, cu siguranță va fi! Vedeți, voi trebuie să-L acceptați. Voi ați . . . Ați putea spune ce vreți, v-ați putea lăuda cu Președintele; dar de obicei când vine rândul lui Isus la ușa noastră, noi doar îl dăm la o parte. Vedeți, chiar nu vrem să avem nimic de-a face cu El. Spunem, „Ei bine, într-o altă zi.”

148 Ce ar fi dacă tu ai bătut la ușa cuiva? Acum doar să întoarcem tabloul drept în jur pentru un minut. Cum ar fi dacă ați merge și ați bate la ușa cuiva, și ați avea ceva pentru ei? Și, de fapt, ei ar fi pentru voi cam cum sunteți voi pentru Dumnezeu; păi, dacă da, păi, bine, dar nu ați avea legături. Astfel când tu ai bătut la ușa cuiva, și ei au privit pe furis afară pe geam, și au închis perdeaua; sau ori să vină la ușa, și să spună, „Altă dată!”

„Păi, aș vrea . . .”

149 „N-am timp în dimineața asta!” Știți ce ați face? Probabil același lucru ce l-aș face și eu, și restul dintre ei, nu vă veți mai întoarce.

150 Dar nu Isus. „Eu stau, și bat,” bat încontinuu. [Fratele Branham bate încontinuu în ceva—Ed.] Vedeți? „Cel ce caută mereu,” nu caută. „Căută mereu! Cel ce bate mereu!” Toc, toc este în continuu, bate mereu! Vedeți, „Cel ce caută, cel ce bate, i se va . . .” Nu doar . . .

151 Ca pilda judecătorului nedrept. Femeia s-a dus și a vrut dreptate, răzbunare, dar ea nu a putut să o obțină. El . . . Continuu ea a bătut și a pledat. Și ea a zis . . . „Doar să scape de ea, îi voi răzbuna vrăjmașul ei.”

152 Cu cât mai mult o va face Tatăl Ceresc? Vedeți, ar trebui să fim noi cei care să batem la ușa Lui. Ar fi trebuit să fie Adam alergând în sus și-n jos prin grădină, strigând, „Tată! Tată, unde ești?” Dar în loc—în loc de aceea, era Dumnezeu alergând în sus și-n jos prin grădină, „Fiule! Fiule, unde ești?” Vedeți, asta doar arată ceea ce suntem. Noi întotdeauna ne ascundem, în loc să ieșim drept afară și să-o mărturisim. Noi încercăm să fugim, să ne ascundem în spatele la ceva. Acea este doar natura omului, noi o avem în felul acela. Da, domnule.

153 Ați da acestor oameni ce aveți mai bun, orice lucru. Dar nu ați, voi—voi—voi nu l-ați accepta pe Isus. Nu vreau să spun că voi, dar vreau să spun oamenii de aici.

154 Sau, poate ai putea spune aceasta, ai putea spune, „Predicatorule, eu doar am făcut aceea. Eu—eu chiar mi-am deschis inima și l-am lăsat pe Isus să intre. Am făcut asta cu zece ani în urmă. Am făcut asta cu douăzeci de ani în urmă.” Ei bine, asta poate fi exact așa, dar este asta tot ce ai făcut? Vedeți?

155 Vreau să vă întreb acum. Dacă ați invita pe cineva în casa voastră, și atunci când ați ajuns înăuntru pe ușă, cineva te-a invitat pe tine înăuntru, adică, spune, „Intră.”

156 „Da, eu am un scop, voi pleca din oraș și voi fi onorat, vezi.” Acela-i felul cum mulți oameni îl acceptă pe Cristos. „Eu voi. . . Eu—eu aparțin la biserică. Aparțin la locul mare *Cutare-și-cutare* de aici, unde Doctorul Ph. LL. aparține, voi știți. Și este cea mai mare biserică. Primarul merge acolo, și toate cele, știți. Eu—eu fac parte din acea biserică.” Ei L-au lăsat să intre, doar atât. „Da, eu îl voi accepta,” vedeți, pentru un câștig personal.

157 Dar ce atunci când Isus vine în inimă? Mulți oameni Îl acceptă pentru că ei nu vor să meargă în iad. Dar când Isus intră în inima ta, El vrea să fie Domn. Nu doar un Mântuitor; ci și Domn. *Domn* este „stăpânire.” El vine înăuntru să—să preia.

Acum voi spuneți, „Este asta corect, Frate Branham?” Sigur.

158 Cum ar fi dacă—dacă eu te-aș invita la mine acasă, și tu intri pe ușă? Și ai bate la ușă, și eu m-aș uita afară, și aș zice, „Da, intră. Dacă mă poți ajuta, ei bine, fă asta. Dar acum, când tu intri, eu nu vreau ca tu să-ți bagi nasul în casa mea. Stai chiar acolo la ușă!”

159 Amintiți-vă, textul nostru este „uși” în interiorul ușii. Acum, în inima umană sunt multe uși mici, și acele uși mici acoperă o mulțime de lucruri. Doar să Îl lăsați să intre, asta nu este totul, când El intră.

160 Când eu vin la voi acasă, dacă mă primiți în ușă, păi, dacă ați spune, „Intră, Frate Branham. Ce bucuros sunt să te văd!”

161 Eu aș zice, „Ei bine, este un privilegiu pentru mine să vin în casa ta!”

162 „Oh, nu ai vrea să vii și să stai jos? Frate Branham, du-te prin casa noastră, fă-te comod!” Oh, vai!

163 M-aș duce la frigider, să-mi iau unul dintre acele sandvișuri mari, cam așa, m-aș descălța, și aș intra în dormitor să mă întind. Și doar aș avea un—un adevărat jubileu gastronomic, vedeți. De ce? Pentru că m-am simțit binevenit. Tu m-ai făcut binevenit. Prin urmare eu aș aprecia dacă m-ați face binevenit.

164 Dar dacă aș merge în casa voastră, și mi-ați spune, „Tu stai acolo la ușă, acum, să nu-ți bagi nasul pe aici!” Nu m-aș simți prea binevenit. Nu-i așa? Nu, vedeți, nu v-ați simți bineveniți. Cineva te-a invitat, înăuntru și-a spus, „Acum așteaptă! Da, intră, dar rămâi chiar acolo!”

165 Acum, există o ușă mică când intri în inima umană. Vom vorbi doar despre două dintre ele, vedeți. Nu avem timp să mergem prin toate aceste uși, pentru că sunt multe. Vedeți? Dar, să zicem, următoarele zece minute, să vorbim despre două, trei uși.

166 Acum, pe partea dreaptă a inimii umane, când intrați pe ușă, este o ușă mică pe partea dreaptă, și se numește, acolo înăuntru, ușa mândriei. Oh, vai! „Să nu intri Tu pe acea ușă!” Ei nu îl vor pe Domnul acolo, pe acea ușă, aceea este mândria. „Sunt de sânge nobil. Am grijă. . . Oh, da, acum priviți, vă spun, eu—eu. . .” Vedeți, este mândrie. „Să nu Te amesteci acolo!” Acum, El nu se poate simți binevenit atât timp cât tu ții acea ușă a mândriei închisă.

167 El trebuie să vă smerească. Vedeți, iată de ce intră El. „Vrei să spui că eu trebuie să mă duc acolo și—și să mă comport ca ceilalți?” Ei bine, tu nu trebuie, asta e un lucru sigur. „Păi, îți spun, ce crezi că aș face când voi merge la consiliul de afaceri data viitoare? Ce aș face dacă m-aș întâlni cu al meu—cu angajatorul meu mâine? Și că, ar trebui să iau Duhul acela peste mine, și aș sări în sus pe acolo, în timp ce lucrez, și să încep să vorbesc în limbi, oh, asta m-ar umili. Nu, rămâi afară de acolo!”

168 Vedeți, iată, vedeți. Da, voi îl veți lăsa pe Isus să intre, vă veți înscrie la biserică și vă treceți numele, îl acceptați pe Isus ca Mântuitorul vostru; dar cum ar fi să fie Domnul vostru, când El are controlul deplin? Când El este Domn, El are totul, îi aparține Lui, tu—tu ești complet predat Lui acum.

169 Dar acea mică mândrie. „Oh, vrei să spui, pentru noi femeile, noi va trebui să ne lăsăm părul să crească?” Ei bine, asta-i ce a spus El. „Va trebui să ne oprim să mai purtăm manichiură, sau lucruri de machiaj?” Asta-i ce a spus El. „Păi, ce crezi tu că ar zice cercul meu de cusut? Mă vor numi de modă veche.” Păi, doar păstrează-ți mândria. Mergi înainte. El va sta la ușă, doar până acolo poate El să ajungă.

170 Dar când sunteți gata să deschideți acea ușă, să-L lăsați să intre, El o va curăți pentru voi, pantalonii scurți vor merge aici la coșul de gunoi, și machiajul va merge înapoi la coșul de gunoi, și frizerul va muri de foame dacă el taie doar părul femeilor, pentru o credincioasă adevărată.

171 Acum zieiți, „Asta nu. . .” Oh, ba da, face, într-adevăr. Asta-i ce a spus Biblia. Exact. Vedeți, este un cuvânt mic acolo, că nu vreți ca El să se amestece.

„Păi, păstorul meu!”

172 Nu-mi pasă ce a spus păstorul. Asta-i ce a spus Biblia, „Este o rușine ca o femeie să facă așa ceva.”

173 „Păi,” voi spuneți, „noi ar trebui să învățăm lucruri, Frate Branham, cum să primim Duhul Sfânt, și cum să fim *aceasta*,

aceea.” Cum veți învăța algebra dacă nu vă cunoașteți ABC-ul? Nu știți nici măcar cum să, să acționați, să arătați ca una, să vă îmbrăcați ca una. Este o rușine să le vedeți pe aceste femei pe stradă astăzi.

¹⁷⁴ Am fost într-un loc ieri, când, oh, intraseră unii din gașca pervertită. Ei, bărbații aveau părul în ochi, le cobora și atârna în jos pe spate, și ca niște colanți, cum îi poartă copiii mici la școală, cu pantofi vechi foarte mari, cu gura întredeschisă. Se vedea că erau delincvenți. Și au intrat acolo așa, au spus, „Suntem Francezi.”

¹⁷⁵ Cine în lumea asta ar angaja vreodată un astfel de om în afacerea lui? Cum își câștigă ei existența? Și am văzut doi băieți adevărați care stăteau dincolo. . . Ei au venit de la cea universitate de acolo, acești non-conformiști, sau cred că ei se numesc *bugs* sau *beatles*, sau ceva de genul acesta, ceva din lucrurile acestea care provin din Anglia. Și atunci acolo așa, cine ar angaja un astfel de om să lucreze pentru el? Ați pune un astfel de om în afacerea voastră, voi oamenii de afaceri? Dacă da, sunteți, este ceva, voi încă nu sunteți suficient de aproape de Cruce.

¹⁷⁶ Uitați-vă la aceste femei afară pe stradă, și este o dizgrație! Poate micuțe femei inocente îmbrăcate cu aceste hăinuțe, vedeți, ei bine, este o dizgrație, felul cum arată ele. Ei bine, tu spui, „Păi, femeie, tu comiți adulter.”

¹⁷⁷ Ele spun, „Așteaptă un minut, tinere! Eu sunt tot așa de virtuoaasă pe cât eu. . .” Probabil că așa este, în propriile tale gânduri. Și ar putea fi așa, dovedind chiar printr-o examinare medicală, că tu ai putea fi.

¹⁷⁸ Dar, amintiți-vă, în Ziua Judecății, veți răspunde pentru comiterea de adulter. Isus a spus, „Oricine se uită la o femeie ca să o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui,” și tu te-ai expus lui. Vedeți cum le-a orbit diavolul? Este o ocară. Este o rușine. Vedeți, ele—ele au un duh. Este un duh care face asta. Este un duh nesfânt.

¹⁷⁹ Dar un Duh Sfânt veritabil va face o femeie să se îmbrace decent și să aibă o înfățișare sfântă.

¹⁸⁰ Soția mea mi-a spus, odată, mergeam pe stradă, și am văzut o femeie îmbrăcată cu o rochie, acolo în zona noastră. Era un lucru foarte ciudat, vedeți, nu erau prea mulți Penticostali pe acolo. Astfel și noi am văzut că ea era îmbrăcată cu o rochie. Și ea a zis, „Billy,” a zis, „Eu le cunosc pe unele dintre acele femei. Ele cântă în coruri aici la aceste biserici.”

Am spus, „Sigur.”

A zis, „Ei bine, și ele pretind că sunt Creștine?”

Am spus, „Scumpo, uite. Vezi, noi nu suntem. . .”

A zis, „De ce fac ai noștri. . .?”

Am spus, „Uite, dragă, noi nu facem parte din rasa—rasa lor deloc.”

Ea a zis, „Ce?” A zis, „Sunt Americani.”

Am spus, „Da, dar noi nu suntem.”

Ea a zis, „Nu suntem?”

Am zis, „Nu.”

¹⁸¹ Am spus, „Când merg în Germania, găsesc un duh al Germaniei. Când am fost în Finlanda . . .” La saună acolo, mulți dintre voi Finlandezii știți, femeile fac băi bărbaților. Deci, acela este doar un duh finlandez. Oameni foarte buni, dar, voi găsiți, oriunde ați merge, găsiți un duh național.

¹⁸² Mergeți într-o biserică și observați păstorul, dacă el este foarte agitat și face mult zgomot, adunarea va fi la fel. Vedeti? Ei preiau duhul unul de la altul în locul Duhului Sfânt.

¹⁸³ Iată de ce avem noi așa de multă învățătură pervertită din Biblie. În loc să se întoarcă la planul inițial, ei au preluat duhul unei denominațiuni. Vedeti? Dar Cuvântul este tot așa de străin pentru ei cum era în zilele când Isus a venit și a introdus adevărata Evanghelie reală. Au zis, „El este un drac. El este Beelzeub.” Vedeti? Dar așa este.

¹⁸⁴ Și ea a spus, „Ei bine, atunci, dacă nu suntem Americani, ce suntem?”

¹⁸⁵ Am spus, „Împărăția noastră este de Sus.” Vedeti, noi suntem liberi, născuți din nou. Împărăția lui Dumnezeu este în voi. Vedeti, acționați ca Acolo, sunteți delegați de Acolo. Am spus, „Suntem cetățeni aici, trăim aici în trup. Dar, duhurile noastre, noi suntem pelerini și străini.” Suntem străini față de lume acum, chiar față de propria noastră națiune, pentru că am acceptat invitația când a bătut la inima noastră, să devenim parte din El, Cuvântul Lui. Și Cuvântul ne stabilește, ne face să trăim și ne face să acționăm ca niște Creștini.

¹⁸⁶ Cu ceva timp în urmă, în Sud, o întâmplare mică. Era un împărat . . . sau, un cumpărător. Ei vindeau sclavi. Era pe timpul de—de segregare, și ei aveau sclavi în Sud. Erau o . . . Treceau pe acolo și îi cumpărau, întocmai cum ați face cu o mașină uzată, dintr-un parc de mașini.

¹⁸⁷ Acum, eu sunt un integraționist, absolut . . . eu vreau să spun un segregacionist. Sunt un segregacionist. Pentru că, pe mine nu mă interesează cât discută ei, tu nu poți fi un Creștin și să fii un integraționist. Este exact așa. Dumnezeu își separă chiar și națiunile. El separă poporul Lui. „Ieșiți din mijlocul lor!” El este un . . . El este un segregacionist. „Nici să nu . . . Să nu atingeți lucrurile lor necurate!” El a tras pe Israel, acea rasă Iudaică, afară din fiecare, toate rasele din lume. El este un segregacionist.

188 Dar eu nu cred că vreun om ar trebui să fie un sclav. Dumnezeu l-a făcut pe om; oamenii au făcut sclavii. Nu cred că unul ar trebui să stăpânească peste celălalt, nici o rasă, culoare, sau orice.

189 Dar există o segregare, Mireasa lui Cristos este separată de restul bisericilor, și exact așa este: biserică naturală, și Biserica spirituală; biserica firească, Biserica Cuvântul. Așa a fost întotdeauna. „Isus a venit la ai Lui, ai Lui nu L-au primit; dar tuturor celor ce L-au primit!”

190 Deci acesta, erau cumpărători, negustori care treceau pe acolo și cumpărau acești sclavi. Odată a fost unul care a venit la o plantație mare, și el i-a urmărit. Sclavii erau bătuți tare, și așa mai departe, știți. Ei erau departe de casă; nu se întorceau niciodată înapoi. Boerii, Olandezii, se duceau acolo și îi luau, îi aduceau aici și îi vindeau. Și ei niciodată nu și-ar mai fi văzut tatăl, mama, nu și-ar mai fi văzut niciodată copilașii. Îi împerecheau între ei; alegeau un bărbat mare, îl împerechea cu o femeie mare, departe de propria lui soție, ca să facă sclavi mai mari. Oh, Dumnezeu îi va face să răspundă pentru asta într-o zi! Așa este. Acel lucru nu este corect.

191 Cum a spus Abraham Lincoln odată, când a coborât dintr-o barcă în New Orleans, și-a dat jos jobenul. . .

192 Văzuse trei sau patru negrii mici, venind, stăteau acolo desculți, unde aveau. . . O vacă s-a așezat și a —a făcut să dispară înghețul de pe pământ, ei stăteau în picioare după ce au condus vacile înăuntru. Picioarele lor erau crăpate, sângerânde. Cântau, „Tu ai pantofi, eu am pantofi, și toți copiii lui Dumnezeu au pantofi.”

193 Când el a coborât din barcă acolo, s-a apropiat de țarcul taurilor, acolo era un negru mare în picioare acolo, și ei îl biciuiau peste tot, îi testau inima. Și îl alergau în sus și-n jos pe stradă, cu un bici în urma lui; apoi îi verificau inima, să vadă dacă el era bine. Sărmana lui soțioară stătea acolo, doi sau trei copii sub brațele ei așa; ca să îl vândă și să îl reproducă cu o femeie mai mare. Bătrânul Abraham Lincoln și-a pus asta sub pălăria lui. . . pălăria lui sub braț, așa, și a lovit cu pumnul, a spus, „Asta e greșit! Și într-o zi eu voi lovi asta, chiar dacă mă va costa viața.” Și acolo, într-un muzeu din Chicago, este o rochie cu sânge pe ea, care l-a eliberat pe acel negru de aceea.

194 Și eu spun că păcatul și acele lucruri sunt greșite! Dumnezeu să mă ajute să lovesc asta, și toți ceilalți slujitori ai Evangheliei. Noi suntem născuți liberi, copii ai lui Dumnezeu. Nu avem nicio treabă ca vreun crez sau cult să ne ducă într-un Consiliu Mondial al Bisericilor, noi suntem oameni născuți liberi, în Duhul Sfânt, avem dreptul, noi am ieșit din acel lucru ca să fim Penticostali. Așa este. Acum suntem liberi. Noi nu trebuie să fim legați iar de acele lucruri.

195 Dar acest cumpărător a spus, privind peste sclavii lui, o sută sau ceva, de ei, pe o plantație mare, a spus, „Hei!” Un ins mic acolo, ei nu trebuiau să-l biciuiască; pieptul lui în afară, și bărbia în sus, chiar la datorie! A spus, „Hei! Vreau să-l cumpăr pe el.”

196 El a zis, „Oh, nu!” Proprietarul a zis, „El nu este de vânzare. Huh-uh.”

El a spus, „Păi, este un sclav?”

A zis, „Da.”

197 El a spus, „Păi, ce îl face așa de diferit?” A spus, „Îl hrănești diferit?”

A spus, „Nu, mănâncă toți acolo în cantină, împreună.”

A spus, „Este șeful lor?”

A spus, „Nu, este doar un sclav.”

„Ei bine,” a spus, „ce îl face diferit?”

198 A spus, „Știi, și eu m-am întrebat asta. Dar,” a spus, „ști, acolo în patria de unde vin ei, în Africa, tatăl aceluia băiat este regele unui trib. Și deși el este un străin, el se comportă ca fiul unui rege.”

199 Oh, m-am gândit, ce lucru pentru Creștinism! Femeilor, nu mai purtați acele haine în felul acela! Bărbaților, nu mai spuneți acele glume obscene și toate acele lucruri! Noi suntem fiii și fiicele Împăratului. Îmbrăcați-vă ca o regină, îmbrăcați-vă ca o—o doamnă. Comportați-vă ca un gentleman, nu lăsați să vă crească părul în jos așa. Biblia a spus, „Este greșit (firea vă învață) ca un bărbat să aibă părul lung. Și este o rușine și un lucru obișnuit chiar și pentru o femeie să se roage cu părul tăiat.” Și cum este cu aceste lucruri? „Este o—este o urâciune ca o femeie să se îmbrace cu o îmbrăcăminte care aparține unui bărbat.” Marele Dumnezeu neschimbător nu se schimbă. Dar totuși astăzi sunt la fel de ușuratici cum este restul națiunii noastre. Rușine! Să acționăm ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Să trăim astfel. Noi suntem—noi suntem fii de Împărat. Suntem. Suntem. Chiar acum această grămadă de harababură și murdărie și spurcăciune, aici în jur, oamenii se numesc „Creștini” și încă se comportă așa!

200 Dar amintiți-vă, ni s-a bătut la ușă într-o zi, și L-am primit înăuntru, mândria și toate au plecat. Amin. Mie nu-mi pasă cum mă numesc ei!

Oh, eu cred că sunt puțin de modă veche,

Dar și Mântuitorul meu era de modă veche.

201 Așa este? Ați auzit cântarea. Fiți de modă veche! Nu încercați să vă modelați după altcineva. El este Exemplul vostru. Încercați să fiți ca El, și Duhul în voi vă va ajuta să faceți asta. Faceți-vă viața ca a Lui.

202 Da, este o ușă acolo. Vreau să citez o altă ușă. Eu mă entuziasmez prea tare. Mai este o ușă acolo, chiar lângă cea ușă,

mergând în jur pe partea dreaptă, și acea ușă este ușa către viața voastră personală. Oh! Oh, voi nu vreți ca El să se amestece cu asta. „Acum, dacă eu vreau să merg afară la o mică petrecere de cocktail, ce Te interesează? Ce biserică să îmi spună mie ce să fac?” Uh-huh, iată-vă, vedeți. „O zeciuală din salariile mele? Cine să îmi spună ce să fac? Asta e viața mea personală! Eu fac acești bani. Am viața mea proprie. Voi purta pantaloni scurți dacă vreau. Acesta e privilegiul meu American.” Asta-i adevărat. Desigur. Da.

203 Dar dacă tu ești un miel, și nu o capră, vezi, El este în căutarea mieilor. Ei vor fi separați într-o zi.

204 O oaie are lână. Este tot ce are. Și nu poate fabrica acea lână. Nouă nu ni se cere să fabricăm roada Duhului, ci să *aducem* roada Duhului. Și atât timp cât este o oaie, va produce. Nu trebuie să fabrice. Glandele și fiecare lucru în ea sunt de oaie, va face lână pentru că în interiorul ei are glandele și adrenalina și lucrurile necesare ca să facă lână.

205 Și când ești un Creștin, tu te vei conforma cu Cuvântul. Nu-mi pasă ce spune altcineva. Voi nu trebuie să vă prefaceți cu nimic, și să nu aduci nimic în jos, să trageți, să pompați. Sunteți un Creștin. Voi doar rodiți automat roada Duhului. Vedeți? Vedeți, și iată cum este. Vedeți?

206 Dar, oamenii de astăzi, ei nu vor să vă amestecați în viața lor personală.

207 Singurul lucru pe care-l faceți, doar deschideți fiecare ușă din jur, acum spuneți, „Intră, Isuse.” Urmăriți ce se întâmplă. Când vedeți în Carte, că voi trebuie să faceți *asta*, o veți face. De ce? Sunteți o oaie, de la bun început, atunci.

208 Dar dacă vreți doar să stați jos și să-L țineți la ușă, spuneți doar, „M-am înscris la biserică. Sunt la fel de bun ca tine. Vezi, eu l-am acceptat pe Cristos.” Poate chiar asta ați și făcut. Dar L-ați făcut voi *Domn*? Vedeți?

209 Acum, Domnul nu poate face o Carte cu reguli și să spună un Cuvânt, și apoi să se întoarcă și să-L nege. Și dacă spuneți că aveți Duhul Sfânt, și Biblia spune să faceți anumit lucru, și voi spuneți, „Oh, eu nu cred *Asta*.” Amintiți-vă doar, acel duh din voi nu este Duhul Sfânt, pentru că El nu se poate tăgădui pe Sine. Așa este. El nu se poate tăgădui pe Sine. El a scris Cuvântul, și El veghează asupra Lui, să-L înfăptuiască. Vedeți? Deci nu este Sfântul. . .

210 Este un duh, cu siguranță, s-ar putea să fie un—un duh al bisericii, s-ar putea să fie duhul păstorului, s-ar putea să fie duhul lumii, posibil să fie, eu nu știu ce este, dar orice ar fi, s-ar putea să fie un duh denominațional, „Sunt Metodist; Sunt Baptist; Sunt Prezbiterian; Sunt Penticostal; Sunt *asta*,” asta- . . .

211 Cincizecimea, acum amintiți-vă, dați-mi voie să reaşez asta, Cincizecimea nu este o organizație, Cincizecimea este o experiență care o primiți. Voi Metodiştilor, Bapţiştilor, Catolicilor, și toți, puteți experimenta Cincizecimea. Nu vă puteți înscrie la Cincizecime, pentru că nu există nici o cale să vă înscrieți la asta.

212 Eu sunt în familia Branham de cincizeci și cinci de ani. Știți, nu mi s-a cerut niciodată să devin un Branham. M-am născut, un Branham.

213 Și iată cum ești un Creștin, te naști un Creștin. Așa este, acum.

214 Oh, acea viață personală! „Oh, vă spun, păstorul meu merge la aceste dansuri, facem Twist. Ei țin . . .” Bine. Vedeți? „Nu veni tu să-mi spui ce pot să fac și ce nu.” Bine, vezi, tu nu Îl vei lăsa să intre.

215 Lăsați-L să intre doar o dată, și apoi mergeți înapoi la twist sau rock-and-roll, sau orice veți face voi, să vedem ce puteți face. Nu veți putea face asta. Lăsați-L să intre odată, și apoi începeți să vă îmbrăcați cu o pereche de pantaloni scurți, unele dintre voi femeile.

216 Știu că vă țin mult, dar vreau să vă mai spun un lucru, dacă sunteți de acord, în această privință.

217 Eu cred, că cea mai mare adunare pe care Domnul mi-a permis să o țin pentru El a fost în Bombay, unde am avut în jur de cinci sute de mii, dar, și două sute și ceva de mii în—în Africa, Durban, la pista de curse. În acea după-amiază, am spus, după ce ei au văzut ce lucru mare și minunat a făcut Domnul nostru milostiv coborându-Se și făcând, am spus, „Misionarii v-au învățat Cuvântul, dar Cuvântul este însuflețit și făcut viu. Ce spune El trebuie să prindă viață.” Și—și atunci când erau douăzeci și cinci de mii de vindecări care aveau loc în același timp, și încărcătură după încărcătură de scaune vechi bune acolo; doar o simplă rugăciune mică, ei au văzut Duhul Sfânt chiar . . . Acei oameni care nici măcar nu știau cine erau și de unde veneau, aceea era tot ce voiau ei să vadă. Vedeți?

218 Și am întrebat, „Câți vor să-l primească pe Cristos?” Au fost treizeci de mii care s-au ridicat în picioare, băștinași cu pături, care purtau idoli.

219 Doctor Bosworth, Doctor Baxter și ceilalți, au început să plângă. Și Fratele Bosworth a alergat sus, a spus—a spus, „Frate Branham, aceasta este ziua ta de încoronare.”

220 Fratele Baxter a spus, „Frate Branham, mă întreb, eu cred că ei s-au referit la vindecare fizică.”

221 Acel băiat stătea în mâinile și genunchii lui. Și Duhul Sfânt i-a spus de unde venea, ce s-a întâmplat, a spus, „Tu vorb-. . . te gândești la fratele tău, el este cam la o jumătate de milă înapoi

acolo. El călărea pe o capră galbenă, și s-a rănit la picior.” Am spus, „Dar, AȘA VORBEȘTE DOMNUL, el este vindecat.” Iată-l pe băiat că vine, cu cârjele în mâini, *așa*. Și a durat cam douăzeci de minute pentru ca miliția să-i liniștească.

²²² Atunci acest băiat, pe mâinile și picioarele lui, *așa*, aplecat, nici măcar nu se putea ridica, gol. Oh, vai, un lucru atât de îngrozitor! Se gândea că venea acolo la turiști, știți, să facă cumva dansul junglei. Și am luat lanțul și l-am scuturat. Am spus, „Dacă aș putea ajuta acea sărmană făptură, și nu aș face-o, aș fi un . . . eu nu s-ar cuveni să stau aici. Dar,” am spus, „Eu nu-l pot ajuta. Dar acum eu am un mic dar, eu pot doar să-l angrenez, orice spune Domnul.”

²²³ Și când Domnul a arătat, i-a spus cine era el, a spus, „Mama și tatăl lui sunt acolo afară, sunt Zuluși.” Și a spus, „Sunt slabi, este neobișnuit.” Un Zulu are în medie trei sute de livre, pe om. Astfel atunci a spus, „Ei sunt neobișnuiți. Dar acest băiat a fost născut într-o casă Creștină, pentru că pe a lui . . . pe partea dreaptă, cum intri pe ușă, este un tablou cu Cristos, în coliba mică de paie.” Și asta era exact așa. Mama și tatăl lui s-au ridicat. „Și *acesta* este numele lui.” Asta-i cine era el, și fiecare lucru. Ei nu puteau înțelege. M-am uitat înapoi și l-am văzut în picioare, într-o vedenie acolo, atât de drept cum putea fi. Nu a stat niciodată în picioare, în viața lui, așa s-a născut. Am spus, „Domnul Isus îl vindecă.”

²²⁴ El nici măcar nu era în toate mințile, încerca să facă, „uh, ba, ba, ba,” în felul acela.

²²⁵ Și am apucat lanțul, și l-am scuturat *așa*. Am spus, „Isus Cristos, fiule, te vindecă. Ridică-te în picioare.” Și s-a ridicat. Lacrimile îi curgeau în jos, și de pe burta lui neagră, în timp ce cobora așa. Am văzut treizeci de mii de băștinași cu pături predându-și inimile lui Isus Cristos.

²²⁶ Când la un Club Kiwanis, am spus, „Acum, ei îmi spun că voi deveni un holy-roller când am părăsit biserica Baptistă ca să pot avea părtaşie cu toți oamenii, ei au spus, „Păi, vei deveni un holy-roller,” am spus . . . mulți dintre frații mei Bapțiști au spus.” Am zis, „Voi ați trimis misionari acolo, în ultimii o sută cincizeci de ani, cum i-am găsit? Încă poartă idoli.” Am zis, „Dar puterea de înviere a lui Isus Cristos, treizeci de mii au primit pe Cristos deodată.”

²²⁷ Acum eu vreau să vă spun vouă femeilor, știți ce li s-a întâmplat acelor femei? Am zis, „Chiar pe terenul unde stați voi, Duhul Sfânt vă va umple.” Și când și-au ridicat mâinile ca să-l accepte pe Cristos ca Mântuitorul lor, și când au plecat de acolo; goale, acum, nimic în afară de un mic petec, bucățică, în față. Și când au plecat de acolo, și-au încrucișat brațele *așa*, pentru că erau în prezența bărbaților, după ce L-au acceptat pe Cristos.

228 Acum cum putem noi, surorile, cum putem noi în această națiune în care declarăm că credem și că suntem Creștini, și în fiecare an ele se dezbracă tot mai mult? În timp ce, acea persoană nici măcar nu a auzit vreodată de Numele lui Cristos, ci doar L-a acceptat în inima lor. Nu, nu le puteați spune că ele erau goale, nu știau asta. Dar ele s-au acoperit așa, ca să plece. După o zi, sau două, le găseați îmbrăcate cu haine, de vreun fel. Oh, vai!

229 Este ceva greșit pe undeva. Este o denaturare a teologiei. Puterea învierii lui Isus Cristos, cum a făcut celui om chemat „Legiune,” l-am găsit îmbrăcat și cu mintea întregă. Și încep să cred că este un duh peste oameni care îi îndrumă în acel Americanism și Francezism, și tot felul de lucruri lumesti și bisericești. Dar lăsați-i să vină o dată la acel Stăpân, și să simtă acea bătaie la ușă, se vor îmbrăca și se vor comporta ca femei și bărbați, și vor fi Creștini născuți din nou. Amin. Da.

230 Acum eu am terminat, este ora doisprezece fără douăzeci, doar—doar câteva minute, dați-mi voie să trec peste câteva. Doar un moment, câteva Scripturi, aș vrea să deschid încă o ușă. Ați fi de acord?

231 Următoarea ușă, de acolo, este credința. Vedeți, viața voastră personală. . .ușa mândriei, viața voastră personală, acum să deschidem credința. Un cerc întreg cu acestea, vedeți, dar să intrăm în credință.

232 Știți, cu un timp în urmă am fost la spital și o femeie urma să fie operată. Ea m-a chemat, a spus, „Frate Branham, eu sunt decăzută. Vrei să te rogi pentru mine?”

233 Am spus, „Da, doamnă, aș fi bucuros.” Am spus, „Ești o decăzută?”

„Da.”

234 Am spus, „Acum să așteptăm doar un minut. Dă-mi voie să îți citesc Scripturile.”

235 Era o doamnă întinsă acolo într-un pat, s-a uitat la mine, foarte ciudat; ea, și fiul ei cam în vârstă de douăzeci de ani, un Ricky obișnuit, și stătea acolo uitându-se la mine așa.

236 Și am spus, „Da, doamnă,” am spus, i-am citit Scripturile, „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, vor fi albe ca zăpada. De vor fi roșii ca purpura, vor fi albe ca lâna.” Și când i-am citit asta, am spus, „Dacă te-ai rătăcit, vezi, te-ai îndepărtat de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu s-a îndepărtat niciodată de tine, sau tu nu m-ai fi chemat.” A început să plângă. Am spus, „Ne vom ruga.”

237 Acea doamnă din patul alăturat, a spus, „Așteaptă un minut! Așteaptă un minut acolo!”

Am spus, „Da, doamnă?”

Ea a spus, „Trage acea perdea!”

Și am spus, „Nu ești Creștină?”

A spus, „Suntem Metodiști!”

²³⁸ Am spus, „Păi, ce legătură are asta?” Vedeți, asta nu înseamnă mai mult decât dacă ai spune că tu ești un—ești un mânz, în timp ce ești într-o cocină de porci, vedeți. Am spus, „Asta nu înseamnă nimic.” Vedeți?

²³⁹ Dar, vedeți, iată unde s-a ajuns, acea ipocrizie. „Asta e împotriva credinței noastre!” Am spus. . . „Noi nu vrem vindecare Divină în biserica noastră, sau lucruri de genul acesta.” Vedeți, vedeți ce vreau să spun? Vedeți, nu vor lăsa să intre pe acea ușă. „Asta e împotriva credinței noastre.”

²⁴⁰ Există doar o singură Credință. „O Credință, un Domn, un botez.” Acea Credință!

Credința mea privește sus la Tine,
Tu Miel al Calvarului,
Mântuitor Divin;
Acum ascultă-mă în timp ce mă rog,
Îndepărtează toată necredința mea.

²⁴¹ Păcatul! Păcat, este un singur păcat, acela este necredința. Un om care bea nu este un păcătos. Vedeți, asta—asta—asta, vedeți, nu este păcat. Nu este un—nu este un păcat să bei. Nu este un păcat să comiți adulter. Să minți, să furi, nu asta este păcat. Acelea sunt atribuțiile necredinței. Dacă ai fi un credincios, nu ai face asta, vedeți.

²⁴² Există numai doi, tu ești un necredincios sau un credincios, vedeți, unul sau celălalt. Nu faci toate aceste lucruri și rânduielei religioase așa, doar pentru că ești un necredincios; dacă ești un credincios, este Cuvântul în care tu crezi, pentru că Cristos este Cuvântul. Vedeți? Și astfel ești doar un necredincios pentru că tu crezi într-o anumită tradiție, sau unele dogme care au fost adăugate la Biblie, sau ceva, și denomiționile o fac. Dar un credincios adevărat stă exact cu acel Cuvânt. Și Dumnezeu lucrează chiar prin acel Cuvânt, până la capăt ca să-L aducă la îndeplinire, în această generație în care noi trăim.

²⁴³ Și acum observați, și voi spuneți, „Oh, eu . . . Frate Branham, Domnul . . .” Păi, este în regulă, acolo au fost și mulți Filistenii netăiați împrejur care s-au dus odată. Și o grămadă de Egipteni au încercat să-l urmeze pe Moise prin Marea Roșie, dar în final . . . „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa, aflăm același lucru în ziua din urmă,” a spus Biblia.

²⁴⁴ Acum doar puțin mai departe. Isus a spus aici, în această—această epocă, „Pentru că zici, „Sunt bogată, și m-am îmbogățit.” Doar observați cum suntem noi astăzi, cea mai bogată biserică care a existat vreodată! Și, bine, știți, voi Penticostalii ați fi mult mai bine dacă ați fi acolo afară cu o tamburină, la colț, cum erau tații și mamele voastre? Dar acum

voi aveți biserici mai bune decât celelalte, care se înmulțesc cel mai rapid în lume; dar unde este acel Duh al lui Dumnezeu care era cândva în mijlocul nostru? Ați lăsat afară lucrul real. „Pentru că zici, „Sunt bogată.””

245 Amintiți-vă, la Penticostali le vorbește, pentru că epoca Penticostală este ultima epocă. Vedeți, toată această trezire care am avut-o, nu există nicio organizație care să pornească. Nu va fi. Acesta este sfârșitul. Grâul a ajuns la maturitate acum. A urcat prin frunze, și tulpină, și coajă, și este în afară la bob acum. Vedeți, nu va mai fi altceva. Au pornit o mică Ploaie Târzie, dar a căzut pe loc; orice altceva va cădea. Ei vor . . . Acesta este grâul care iasă. Observați.

246 „Și pentru că zici, „Sunt bogată, și m-am îmbogățit, și nu am nevoie de nimic,” și nu știi că ești ticăloasă, nenorocită, oarbă, goală, și nu știi; te sfătuiesc . . .” Oh, vai! „Bat la ușa ta.” [Fratele Branham bate în ceva—Ed.] „Laodicea, Eu bat la ușa ta, și te sfătuiesc să vii la Mine, și—și să cumperi aur curățit prin foc; haine albe, să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.”

247 Dați jos de pe voi aceste lucruri, și îmbrăcați-vă cum trebuie, vedeți, neprihănirea lui Cristos, Cuvintele. Nu neprihănirea mea; neprihănirea Lui!

248 „Și Eu te sfătuiesc și să—să vii, să iei alifie pentru ochi, ca să îți ungi ochii, ca să poți vedea. Alifie pentru ochi!”

249 Eu sunt un Kentuckian. M-am născut în munți, și noi aveam un loc mic sus în pod. Și noi copiii am ridicat o—o scară veche din pari, pe care urcam în fiecare seară. Și ne culcam. Trebuiau să pună o bucată de prelată deasupra noastră când ninge. Ei bine, stelele, acoperișul vechi din șindrile . . .

250 Câți știu ce este acoperișul cu șindrile? Păi, frate, de ce nu m-am îmbrăcat cu salopeta aici? Sunt chiar ca acasă, vedeți. Bine, acoperișul vechi din șindrile!

251 Câți știu ce este o saltea de paie? Acum ce știți! Mă gândeam că mă simțeam extrem de religios privitor la ceva. Ei bine, cred că sunt chiar ca acasă acum. Asta e bine. Și nu am știut nimic altceva până acum câțiva ani.

252 Câți știu ce este o lampă veche, de sticlă, știți? Era acea sferă mare, și bufnița într-o parte. De obicei puneau pe cel cu mâna cea mai mică în casă, să curețe acel recipient vechi, știți. Trebuia să iau un stropitor vechi, și mă stropea peste tot; așa că luam acea sticlă a lămpii și o întorceam acolo, ca să nu stropească. Da, într-adevăr.

253 Acum, bunicul meu era un vânător de blănuri. Mama mamei mele provenea din rezervații. El s-a căsătorit cu o fată Indiană din rezervația Cherokee acolo în Kentucky și Tennessee, știți unde, valea Cherokee. Și, ei, el—el vâna și pune capcane, tot timpul, acela era—acela era felul cum își câștiga existența.

254 Și noi copiii culcați acolo, ei bine, uneori ne era foarte frig. Și acel vânt care bătea pe acolo, prindeam răceală în ochi, și—și ochii noștri rămâneau lipiți noaptea, știți. Mama îi spunea „materie.” Eu nu—eu nu știu ce este, dar prindeai curent la ochi, și răceai. Și ea spunea, „Ai materie în ochi,” din cauza—din cauza, știți, vântul se învârtea pe acolo, și era curent peste noapte. Ochii noștri se umflau și se închideau.

255 Și mama venea acolo la scară, dimineața, după ce făcea brișoșele. Ea avea melasă de sorg așezată pe masă. Și spunea, „Billy!”

Eu spuneam, „Da, mama?”

„Tu și Edward coborâți.”

256 „Mama, nu pot să văd!” Îl chemam pe fratele meu, noi îi spuneam, „Humpy.” Spuneam, „Nici el nu poate vedea. Vezi, ochii noștri sunt plini de materie.”

Ea spunea, „Bine, doar un minut.”

257 Și bunicul, când prindea un raton. . . Căți știu ce este un raton? Asta-i ce, și ea. . . El prindea un raton, tăia grăsimea de pe el și o punea într-un recipient. Și acea grăsime de raton era un leac pentru toate în familia noastră. Ni-l dădea pentru o răceală urâtă, cu terebentină pe el, și ulei de cărbune. Îl înghițeam pentru durerea în gât. Apoi încălzea acea grăsime de raton, ea venea și ne masa ochii, și ni se deschideau ochii. Vedeți, era grăsimea de raton care făcea asta. Vedeți?

258 Acum, frate, soră, noi am trecut printr-o vreme rece, în biserică. Așa este, o mulțime de curenți religioși au trecut pe acolo, s-au răcit toți. Mulți oameni au ochii închiși complet, și acolo este un mare Consiliu Mondial al Bisericilor care vine, aici și vă va forța pe fiecare dintre voi să intrați în acesta. Ei se îndepărtează de acel Cuvânt, grupurile noastre se îndepărtează. Sunt dator față de un Mesaj; nu ca să fiu diferit, ci din dragoste. Dragostea este corectivă. Întoarceți-vă! Stați departe de acel lucru! Voi fraților slujitori, nu-mi pasă ce fac grupurile voastre, stați departe de acest lucru! Nu vă băgați! Este semnul fiarei, stați departe de asta! Vedeți, Isus bate în această epocă Laodicea. Vedeți unde L-au scos afară? El încearcă să ajungă la indivizi, nu—nu la organizații și grupuri de oameni. El încearcă să prindă unul *aici*, și unul *acolo*, și unul *acolo*, încearcă. „Pe toți cei care îi iubesc, îi mustru.”

259 Așa cum frașiorul a avut vedenia aici, și a spus că a avut vedenia. Și a spus, „Însăși această Lumină care o primiți, vă aduce și moartea.” Vedeți?

260 „Pe toți care îi iubesc, îi mustru; fiți plini de râvnă, și întoarceți-vă. Eu stau la ușa, și bat.” Acum, ascultați, grăsimea de raton nu vă va fi de niciun folos pentru asta.

Dar este un Izvor umplut cu Sânge,

Tras din venele lui Emanuel,
Unde păcătoșii scufundați sub șuvoi,
Își pierd toate petele lor de vină.

Acel tâlhar pe moarte s-a bucurat să vadă
Acel Izvor în ziua lui;
Pot eu acolo, deși netrebnic ca și el,

261 El mi-a deschis ochii, cu alifia Lui pentru ochi. Duhul Lui S-a coborât și a încălzit Biblia, alifia Lui pentru ochi. Nu puteam să văd. Eram doar un păstor local, Baptist. Dar într-o zi El a trimis Duhul Lui jos, nu a încălzit grăsimea de raton, ci El a trimis Duhul Sfânt și foc! O mică alifie pentru ochi a fost pusă peste Biblia mea—Bibliile mele. . . și am putut să văd cu ochiul meu, Vreau să spun că mi-a fost pusă pe ochi așa ca să pot vedea Biblia mea. Și am înțeles că, „El era același ieri, azi și în veci. Cuvântul fiecărui om să fie o minciună, și al Meu să fie adevărat. Eu stau la ușă, și bat.”

262 Încă o întâmplare mică. Avem timp? Da, da, atunci eu voi continua, vedeți.

263 Era un bătrân negru acolo în Sud. Și, păstorul lui, eu l-am cunoscut, un bătrânel de treabă. Îl chemam Gabe. Numele lui era Gabriel, și noi îi spuneam doar Gabe. El întotdeauna. . . Păstorul și eu, noi—noi mergeam mult la vânătoare. El era un frate bătrân de culoare, și ieșisem la vânătoare. Și astfel bătrânului Gabe îi plăcea să vâneze mai mult decât oricine care am cunoscut vreodată, dar era un pușcaș slab. Și, într-o zi el și păstorul lui au mers la vânătoare.

264 Și noi nu am putut niciodată să-l aducem pe bătrânul Gabe să se conformeze cu biserica. El doar nu a vrut să o facă. Nu venea la biserica. Spunea, „Ah, io nu mă duc acolo unde sunt fățarnicii.”

265 Am spus, „Dar, Gabe, atât timp cât tu stai afară, ei sunt mai mari decât tine. Tu te ascunzi în spatele lor, vezi.” Am spus, „Te ascunzi în spatele lor. Ești mai mic decât sunt ei; ei se duc și fac un efort, vezi.”

266 Și astfel el a spus, „Eu—eu—eu—eu—eu am o părere foarte bună despre tine, D-le Bill. Dar,” a spus, „Eu—eu—eu—eu știu că bătrânul Jones se duce acolo, și el nu este nimic; el joacă zaruri, și toate acelea.”

267 Am spus, „Nu-i nimic, Gabe. Înțelege, nu-i nimic. Dar, ține minte, Jones trebuie să răspundă pentru aceea; nu tu trebuie, înțelege. Dacă tu mergi doar. . .” Am spus, „Tu ai un păstor bun.”

268 „Oh, Pastorul Jones este unul dintre cei mai buni oameni din oraș!”

269 Am spus, „El să fie exemplul tău, dacă nu te poți uita mai departe de atât. Să fie el exemplul tău.”

270 Astfel într-o zi Fratele Jones a spus, l-a luat pe bătrânul Gabe la vânătoare, și a spus, „În acea zi am împușcat mai mulți iepuri și păsări decât puteam să ducem.” Și a spus, „Ne-am întors seara.” A spus, „Bătrânul Gabe venea în urmă, și tot încărcat, știți, așa.” Și soția lui era o adevărată, Creștină loială. Ea avea un loc chiar acolo, o femeie umplută cu Duhul Sfânt, și ea întotdeauna era la postul ei de datorie. Astfel el era. . . Bătrânul Gabe venea din urmă, știți. Și Păstorul Jones a spus că s-a uitat în jur, a putut vedea că, „Bătrânul Gabe continua să se uite peste umărul lui, așa. Soarele apunea,” a spus, „se întuneca, se făcea răcoare.” A spus, „După o vreme,” a spus că el mergea înainte, a spus, „bătrânul Gabe s-a apropiat. El avea țeava puștii lui plină de iepuri și păsări atârinate, și așa mai departe.” A spus, „L-a bătut ușor pe păstor pe umăr, și a spus, „Păstorule?””

A spus, s-a întors în jur, a spus, „Da, Gabe, ce este?”

271 Și s-a uitat, și lacrimi mari îi curgeau de pe obrajii lui negri, unde barba îi încărunțise. A spus, „Păstorule, io merg pe acest mal, de vreo jumătate de oră.” A spus, „Am privit cum apune soarele.” A spus, „Știi, barba asta a mea cărunță, și părul meu care încărunțește,” a spus, „știți, și soarele meu apune, păstorule.”

272 A spus, „Așa este, Gabe.” Și s-a oprit și s-a întors, a spus, „Ce se petrece cu tine?”

273 El a spus, „Și soarele meu apune.” A spus, „Știi ceva?” A spus, „Am ajuns să mă gândesc,” a spus, „în timp ce mergeam acolo în urmă.” A spus, „Știi,” a spus, „Domnul sigur mă iubește.”

A zis, „Sigur, El te iubește, Gabe.”

274 A spus, „Tu știi, eu sunt un pușcaș slab.” A spus, „Eu nu am putut ținti nimic, dar,” a spus, „noi—noi chiar aveam nevoie de această carne acasă.” Și a spus „Doar privește la grămada mare bună de vânat pe care El mi-a dat-o, aceste păsări și acești iepuri.” A spus, „Am destul cât să ne ajungă la toți săptămâna viitoare.” A spus, „El sigur mă iubește, pentru că eu nu pot ținti nimic, tu știi.” A spus, „Eu nu am putut să le țintesc, dar uite ce mi-a dat El.” Apoi a spus, „El sigur mă iubește, sau El nu mi-ar fi dat asta.”

A spus, „Așa este.”

275 Și el a spus, „Ei bine, eu am avut o mică bătaie ciudată la ușa mea, jos acolo. El mi-a spus să mă întorc, a zis, „Gabe, și soarele tău apune.”” A spus, „Păstorule, știi ce am făcut, păstorule?” A spus, „Eu l-am făcut o promisiune.”

276 El a spus, „Gabe, vreau să te întreb ceva.” A spus, „Ce predică am predicat eu care te-a făcut să te simți așa?” A spus, păstorule, sau a spus, „Acum așteaptă un minut,” a spus, „ce—ce—ce cor a cântat?”

277 El a spus, „Oh, cu siguranță mie îmi place cântatul acela la biserică, păstorule.” A spus, „Îmi place fiecare mesaj pe care-l predici, pentru că vine chiar din Cartea aceea bună, și eu știu că este adevărat. Dar,” a spus, „nu asta a fost.” A spus, „El doar a bătut, și eu m-am întors aici, și văd cât de bun a fost El cu mine, ce mi-a dat El.” A spus, „Duminică dimineața, io o să vin direct în față acolo unde stai tu.” A spus, „Îți voi da mâna mea dreaptă,” a zis, „pentru că deja mi-am dat inima Domnului, chiar jos în jurul dealului acolo.” A spus, „Io o să fiu botezat, și o să-mi iau locul chiar alături de soția mea. Și voi sta acolo până când Domnul mă cheamă mai sus.” Vedeți, el doar a privit în jur din întâmplare și a văzut cât de bun a fost Dumnezeu cu el.

278 Eu sunt un misionar. Dacă v-ați putea uita prin ochii prin care mă uit eu acum, și să vedeți un loc Indian, acei omuleți flămânzi, mame care mor de foame pe stradă, copilașii lor nici măcar nu mai pot să plângă, de foame, și să ne gândim la ce am avut noi aici astăzi. Uitați-vă la mașinile în care ați veniți. Uitați-vă la hainele pe care le purtați. Uitați-vă cât de bogați sunteți. Prietene, nu poți simți acea bătaie mică acolo pe undeva?

Să ne rugăm.

279 Cu capetele noastre plecate, și inimile noastre, în timp ce minutele trec, mai sunt vreo șapte minute până la amiază. Fratele meu, soră, știința ne spune că sunt mai puțin de trei minute până la miezul nopții. Acum dacă puteți doar să vă uitați în jur, și doar să vă gândiți un minut. Copilașii voștri stau lângă voi. Câți micuți paralizați!

280 Uită-te la soția ta frumoasă, frate, și gândește-te câți bărbați care valorează milioane de dolari, și iubesc o femeie cu toată inima și ea este o alcoolică. El și-ar da milionul lui rece ca femeia aceea să-l iubească așa cum te iubește pe tine soția ta. Și tu, soție, câte femei . . . ?

281 Câte mame aici în această dimineață cu copilașii lor, câți tați care au . . . ? Păi, vai, sunt mulți oameni care se uită la un pătuț, la o mică făptură ghemuită, un sărman micuț, infirm, și priviți la ce copilași minunați aveți voi. Vedeți? Și mulți puțin mai mari, poate . . .

282 O Dumnezeule! Sunt așa de multe lucruri, dacă ați observa doar. El a fost așa de bun cu noi Americanii. Acum nu puteți chiar să simțiți că v-ar place să aveți puțină alifie, în dimineața aceasta, „Deschide-mi ochii doar puțin mai mult, Doamne, deschide-mi ochii”? Așa cum sora noastră a cântat așa de frumos, „El veghează asupra vrăbiei, doar o vrăbie mică, și eu știu că El veghează asupra mea.”

283 Acum El vă privește chiar acum. Puteți auzi, jos undeva, o mică bătaie așa, [Fratele Branham bate în ceva—Ed.], „Sunt în vizită, în această dimineață”? Este cea mai mare onoare care vă

poate fi oferită vreodată, dacă puteți simți acea bătaie la inima voastră.

284 Vreți să vă ridicați mâna și să spuneți, „Prin asta, Doamne, cu ajutorul Tău și harul Tău, de astăzi înainte, voi trăi cât de aproape știu eu să trăiesc de Tine. Asta e tot ce știu să Îți cer”? Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze. „Cu ajutorul și harul Tău, astăzi, de azi înainte, eu nu voi uita niciodată lucrul acesta.”

„Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă cineva . . .”

285 Acum, amintiți-vă, unde bătea El, la șopru? Nu. La bar? Nu. Unde bate El? La biserică!

286 „Dacă aude cineva Glasul Meu, și Îmi va deschide, voi intra și voi cina cu el, și el cu Mine.”

287 Dragă Dumnezeule, aceste câteva cuvinte mici, frânte și încurcate care au fost spuse în această dimineață, fă cumva ca Duhul Sfânt să le tălmăcească pentru inimile oamenilor.

288 Acum au fost mulți, Doamne, poate din acești o sută de aici au fost douăzeci sau treizeci de oameni care și-au ridicat mâinile. Eu nu am cum să știu chiar de ce aveau nevoie, Doamne. Dar știu că prânzul este doar peste câteva minute, și așa este și Venirea Domnului; totuși, înainte ca această zăpadă să se topească pe pământ, noi am putea fi chemați, și acesta ar putea fi momentul care va schimba întregul viitor dacă vor fi lăsați aici sau vor fi luați sus.

289 Dragă Dumnezeule, smeriți îl acceptăm pe Isus, acceptăm toate Cuvintele Lui. Umple-ne, Doamne, umple-ne cu Duhul Tău Sfânt, ca viața noastră în mod automat să rodească roada. Îngăduie acest lucru, Doamne.

290 Iartă-ne de greșelile noastre multe. Oh, suntem atât de plini de ele, Doamne. Și nu avem nimic ce putem oferi, Doamne, pentru că, tot ce avem, Tu ne-ai dat. Așa cum a spus Gabe, în întâmplarea mică pe care doar ce am spus-o, „Tu—Tu sigur ne iubești, Doamne, sau Tu nu ai face asta.” Și, când mă gândesc, că acești oameni stau aici de azi dimineață devreme, prezenți aici de la ora opt, sunt patru ore de când stau aici. Ei Te iubesc, Doamne. Ei Te iubesc. Acum, Tată, vrei să ne trimiți alifia Duhului Sfânt, deschide-ne ochii. Fie ca noi . . .

291 Aceștia care sunt aici în oraș, fie ca ei să se grăbească la acea trezire în seara aceasta, fie ca acolo să fie așa o revărsare! Îngăduie acest lucru, Doamne. Fie ca o trezire de modă veche să înceapă aici în oraș. Îngăduie. Binecuvântează pe fiecare om care depune efort, pe fiecare dintre slujitorii Tăi din toată lumea, care depune un efort. Fi cu ei, Doamne, și ajută-i.

292 Deschide-ne ochii să putem vedea, tot mai mult, înfățișarea lui Cristos. Îngăduie, Doamne. Iartă-ne de păcatele noastre.

293 Și acum aceștia care și-au ridicat mâinile, Tată, eu îi încredințez Ție. Primește-i. Acum citez Propriul Tău Cuvânt, Doamne, care, „Cerurile și pământul vor cădea, dar,” Tu ai spus, „el,” care este un pronume personal, „cel ce aude Cuvintele Mele. . .” Doamne, posibil să fi fost frânte și simple, dar cineva le-a auzit. Sămânța a căzut. „Cel ce aude Cuvintele Mele și,” conjuncție, „crede în Cel ce M-a trimis,” pentru că El a făcut asta, „el are (timpul prezent) Viață veșnică, și nu va veni în viitor la judecată, ci a trecut de la moarte la Viață.” Și-au ridicat mâinile, Doamne. Au încălcat (fiecare) lege științifică; gravitația ne ține mâinile în jos. Dar ei au dovedit că există un duh în ei, care a putut să audă o bătaie la ușă, și să se întindă cu mâna lor dreaptă spre Cer. Acum deschide ușa. Deschide, Doamne, și intră. Suntem ai Tăi. Primește-ne, în Numele lui Isus Cristos. Amin.

Îl iubesc, Îl iubesc
Că-ntâi El m-a iubit
Și a cumpărat mântuirea mea
Pe lemnul Calvarului.

294 Voi Îl iubiți? Mă întreb dacă doar am putea să ne închidem ochii, doar un moment. Acum din inimile noastre, cu mâinile noastre sus.

Îl iubesc, Îl iubesc
Pentru că. . .

295 Noi acceptăm bătaia Ta la ușă, în această dimineață, Doamne. Mâinile mele sunt ridicate. Toate mâinile noastre sunt ridicate, Doamne.

Și. . .

Acum intră, Doamne Isuse. Vino în inimile noastre și cinează cu noi, și noi vom cina cu Tine.

Lemnul Calvarului!

296 Îl iubiți? Oh, eu cred că El este atât de minunat! Nu-i așa? Nu simțiți voi Prezența Lui că vă curăță cumva? Mă simt foarte religios chiar acum, doar—doar mă simt foarte bine, ceva în legătură cu asta.

Credința mea privește în sus la Tine,
Tu Mielul Calvarului,
Mântuitor Divin;
Acum ascultă-mă în timp ce mă rog,
Ia toate păcatele de la mine,
O fă ca din această zi
Să fiu în totalitate al Tău!

297 Acum vreau ca voi, când fredonăm acest vers care urmează din acest imn frumos, imn vechi al bisericii, Vreau să dați mâinile cu cineva. Rămâneți la locurile voastre, doar spuneți, „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Dumnezeu să te

binecuvânteze, soră. Sunt atât de bucuros să fiu cu tine aici!”
Să facem asta. [Fratele Branham începe să fredoneze *Credința Mea Privește La Tine*—Ed.] Dumnezeu să te binecuvânteze, Carl, bucuros să fiu aici. . . ? . . .

²⁹⁸ Gândiți-vă doar, mâinile Metodistilor au strâns pe ale Penticostalilor, ale Baptiștilor au strâns pe ale Prezbiterienilor.

O fă ca . . . de azi înainte
Să fiu în totalitate al Tău!

²⁹⁹ Acum în timp ce cântăm ușor acum, și din adâncul inimii voastre. Știți, după un Mesaj de curățire și de muștrare, Cred că este bine să intrăm în Duhul și să cântăm, dulceața Duhului Sfânt.

³⁰⁰ „Oh ce dulce este să locuiască frații împreună în unitate!” Biblia a spus, „Este ca untdelemnul de pe barba lui Aaron, care se scurgea până la marginea veșmintelor lui.” Sunteți oameni minunați aici. Sper să mă întorc să vă văd din nou înainte ca Isus să mă cheme, sau Mileniul. Dacă nu, vă voi vedea dincolo de râu acolo. Vă voi întâlni la râu. Amin. Este o întâlnire.

În timp ce merg prin labirintul întunecat al
vieții,
Și durerea în jurul meu s-a răspândit,
Fii Tu Călăuza mea;
Fă ca întunericul să se schimbe în zi, (Acea
Lumină mică despre care se vorbește.)
Șterge temerile întristării,
O fă ca de azi înainte
Să fiu în totalitate al Tău!

³⁰¹ Fiecare ușă deschisă! Oh, doar atingeți acel buton mic, și priviți-le cum merg în jurul cercului; ziceți, „Vino înăuntru, Doamne Isuse, fii Domnul meu, al meu totul.”

O fă ca de azi înainte (nu, Te las să stai la ușă,)
Să fiu în totalitate al Tău!

³⁰² Voi cei care ați ridicat mâinile și vreți să fiți conduși mai departe la Domnul, Vă cer să mergeți la trezire în seara aceasta. Și sunt sigur că păstorul de acolo vă va duce de aici la han. El are șase bănuți, sau oricât i-a fost oferit, să aibă grijă, și vin și ulei să toarne. El poate termina lucrarea.

³⁰³ Dumnezeu să vă binecuvânteze acum. Voi preda serviciul înapoi la, cred că, Fratele Williams, sau oricine este. . .

65-0206 Uși în Ușă
Hotel Americana
Flagstaff, Arizona U.S.A.

ROMANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org